

Дева Мария Богородица, икона от Словения, около 1484 г.

Мир в душата

Младежко поклонничество
до Божия гроб, ноември 2014 г.

Всеки път се чудя какво да отговоря на въпроса: „Как изкарахте?“ Хората се интересуват от зрелища, бомби, атентати. Това, че сме се откъснали от всекидневието, уж им е ясно, ала не им е интересно, че сме останали сами със себе си, че сме ходили по земята от Библията, че сме се докоснали до места, които е докосвал и Исус. Повечето от нас, включая себе си, сме свикнали да се опитваме да отговаряме на очакванията. Така че откакто съм се прибрала, давам в общи линии само подобни отговори: „Не, не се занимавам с военна журналистика, нито съм командос“, „Майка ми как ме е пуснала - ами... тя отдавна не взема подобни решения“, „Да, малко беше страшничко“, „Не, не видяхме други групи българи“, „А времето беше много хубаво“, „Да, станахме хаджи.“ И т. н. - все отговори на обикновени туристически въпроси.

Докато един ден не ми се обади един човек, който по мои разбирания няма нищо общо с Църквата и не само че не ме пита нищо, ами ми заяви с изразителни удивителни накрая: „Сави, ама ти си била на поклонничество! Колко хубаво!“ И наистина... всъщност колко просто и хубаво. Аз обаче не се поддадох лесно и про-

дължих по вече заучената схема с обясненията: „Да, скоро ще кача снимки в интернет.“ На което пак ми беше пресечен пътят: „А бе какви снимки, искам да се видим - да ми разкажеш за усещането!“ Тогава вече осъзнах, че ограничението за това кой какво иска да чуе, всъщност го налагам аз. В този момент се замислих малко по-сериозно - какво донесох реално аз със себе си от това поклонничество? Снимки, някой друг сувенир за подарък, сол от Мъртво море за ужас на митничарите, какво друго? И пак (който не е да-

На стр. 7

Не роби, а братя!

Темата, която избрах за настоящото послание, припомня посланието на свети Павел до Филимон, в което апостолът иска от своя сътрудник да приветства Онисим - някога роб на Филимон, сега станал християнин - който според свети Павел заради това заслужава да бъде смятан за брат. Така Апостолът на народите написа: „Защото, може би, той заради това се отлъчи за малко време от тебе, за да го приемеш завинаги, не вече като роб, а по-горе от роб, като брат възлюбен“ (Фил. 1, 15-16). Онисим стана брат на Филимон, ставайки християнин. Така обръщането към Христос, началото на един живот на ученик в Христос представлява ново раждане (виж 2 Кор. 5, 17; 1 Петр 1, 3) което възп-

роизвежда братството като основополагаща връзка за семейния живот и основа за обществения живот...

Но братството изразява също така многообразието и разликата, които съществуват между братята, дори и да са свързани чрез раждането и чрез същото естество и достойнство. Като братя и сестри всички личности са по природа свързани с останалите, от които се различават, но с които споделят един и същ произход, естество и достойнство...

За съжаление между първото сътворение, разказано в книгата Битие, и новото раждане в Христос, което прави от вярващите братя и сестри на „първородния между многото братя“ (Рим. 8, 29), има една

негативна действителност на греха, който многократно прекъсва братството от сътворението и изкривява непрекъснато красотата и благородството да бъдем братя и сестри от едно и също човешко семейство...

В разказа за произхода на човешкото семейство грехът на отдалечаването от Бог, от бащата и брата става израз на отказ от общение и довежда до културата на робовладството (виж Бт. 9, 25-27), чиито последици се предават от поколение в поколение: отблъскване на другия, малтретиране на хората, потъпкване на човешкото достойнство и основните права, институционализиране на неравенството...

На стр. 7

За много години!

На стр. 8

Една кратка история за енория „Блажен Евгений Босилков“ - Габрово

В Габрово нямаше римокатолически храм. А в града след II световна война се преселиха много католици от Северна България - от Ореш, Драгомирово, Асеново, Белене и други населени места. Ходехме в православната черква. Там кръщавахме и децата. Ние от

селата често си ходехме, но имаше носталгия за нашата Католическа църква.

Аз, Катя Дянкова, си отидох на село за Възкресение Господне. Не знаех, че там имаме свещеник, дошъл от Италия,

На стр. 2

Заслужена обич

Празникът на Светото семейство за черкуващите се в успенския храм „Възнесение Господне“ в Пловдив съвпадна с още един мил повод за празнуване.

Отец Даниел Жилие - успешен, и сестра Анна Дорку от общността на сестрите облатки отбелязаха 25 години служба на Църквата и на Бог. Живот, изпълнен с любов, всеотдайност и себепоздаване. Живот, достоен за подражание и модел на много млади хора, търсещи себе си в живота.

Хвала на християнските семейства, които са ги отгледали и възпитали с много любов - толкова, че да има да раздават и на другите.

Бяхме свидетели на едно много мило тържество. Показани бяха моменти от тяхното вричане в Бог. Бяха им казани много прочувствени думи от присъстващите, разбира се, съвсем заслужени. Не липсваха цветя, скромни дарове и разбира се - черпня. Те имат обичта и уважението на всички, които ги познаваме.

Отец Даниел като истински пастир поведе групи по широкия друм към Лурд и по-късно към Ефес. Освен радостта като поклонници от тези пътувания случваха се и други неща. Имаше напрегнати ситуации, когато губехме паспорти или закъснявахме. Нямахме „късмет“ обаче да видим отца ядосан. Винаги запазваше самообладание, дори

На стр. 6

„И тъй, Петър беше пазен в тъмницата; а в това време църквата непрестанно се молеше Богу за него“

(Деян. 12, 5)

На 18 април 2012 г., сряда, на общата аудиенция на площад „Свети Петър“ папа Бенедикт XVI даде определението, че ние сме „една Църква, която се моли.“ И това е вярно не само когато се събират милиони младежи на световните срещи или на тържества по случай канонизации и др., но и когато в малки или поголеми групи се моли, особено когато сме в черква.

Слушайки това, неволно се сетих за един случай в нашата енорийска черква в далечната 1963 г. Тогава нямаше вечерни литургии, но пък се събирахме в неделя и четвъртък за броеница и благослов със Светото причастие. И в този ден в енорийската ни черква за такава молитва се бяхме събрали доста вярващи. И винаги се молехме за многото наши свещеници, които бяха в затвора, и ги чакахме да се върнат между нас.

И какво неочаквано събитие! По време на молитвата пристигна отец Климент Паскалев, освободен от затвора. И не можеше да повярва! Толкова много му бяха втъпявали в затвора,

че когато се освободи, не ще има за кого да служи. А ето! Събрана, цялата Църква се моли!

Когато следващата неделя по време на литургията, която отслужваше, отец Климент искаше да проговори, каза през сълзи: „Когато ви видях тук, в черква, на молитва, сетих се за свети апостол Петър (Деян, гл. 12), когато през нощта бил освободен от веригите и бързал да намери първите християни. Открил ги, че усилено се молят за него. И аз се уверих, че тук се молят за мен и за всички свещеници, които вече години лежат в затвора.“

А те бяха осъдени, защото изповядваха Христос.

Събирането на молитва, на литургия и други служби запази живота на Църквата от тотално разпръсване и смърт.

Не е ли това един силен мотив да сме редовни на неделните ни срещи - молитви, литургии, за да останем верни на „Църквата, която се моли“...

Сестра Сузана, евхаристинка

Нов параклис бе изграден и осветен в приюта за бездомни в Русе

Със собствен труд бездомни от приюта „Добрият самарянин“ в Русе изградиха малък параклис в сградата на приюта. Няколко месеца продължи подготовката за това, като най-трудно бе намирането на подходящо място. Сега, още с влизането в голямото фойе, вдясно се намира новият параклис, който на 20 декември бе благословен от енорийския свещеник отец Валтер

Гора, по чиято идея той бе изграден. Преди благослова служители и бездомни от приюта пяха коледни песни, а след това имаше скромна почерпка със сладки, произведени в приюта.

В момента в приюта „Добрият самарянин“ в Русе има над 70 трайно останали без дом хора от цялата страна.

Антония **НАЙДЕНОВА**, „Каритас“ - Русе

Една кратка история...

От стр. 1

да ни отслужва меса. Отидох с Мара Шопова при него и се запознахме - отец Марко Партенца. Помолих го да дойде в Габрово и да каже литургия; той се съгласи и след празниците дойде. Бяхме се събрали 10-15 жени в апартамента на Радка. Той пристигна с отец Йосиф Йонков и сестра Барбара. Месата беше отслужена с голямо вълнение и радост. Той се съгласи да идва всяка събота, защото в неделя трябваше да служи две литургии, тъй като в Драгомирово има две католически черкви.

Всяка събота сменяхме мястото, докато се установихме в Стъкларската фабрика... И така четири години. Докато един ден казаха, че вече не можем да ползваме кафенето, където се събирахме.

Продължихме да се събираме в апартаменти и зали, докато епископ Петко Христов купи една къща, която се нуждаеше от много ремонти, почистване... Стана една малка черква.

Отец Марко Партенца си замина за Италия. Всички плакахме за него, а и за това, кой ще идва да служи... Преди да си замине, отидохме при монс. Петко да питаме какво да правим. Той каза, че ще реши въпроса. Но отец Марко ни посъветва да отидем в село Малчика и да помолим отец Ремо Гамбакорта да идва при нас в Габрово.

Отидохме в село Малчика; отец Ремо правеше ремонти; говорихме, той се съгласи и започна да идва всяка неделя от 16 ч. И така цели шест години. Той изминаваше около 200 км в дъжд, студ и пек, като нито веднъж не пропусна да дойде с двете сестри и пълен автобус вярващи. Благодарим за това, че направи първия олтар.

Но ние пак бяхме на път да останем без свещеник. Ала ето, че при нас дойде свещеник от манастира в Казанлък. Представи се - отец Петър Немец. Говорихме много. Той каза, че ще имаме постоянно свещеник. Монс. Петко също каза, че засега при нас ще служи свещеник от Чехия. За нас

това беше интересно, ние всичко приемахме като наше и си ходехме на меси в манастира. Започна да идва отец Георги Свобода. Той водеше със себе си и доброволци от Чехия.

Отец Георги започна да прави ремонт на къщата, с каквото можеха, помагаша и доброволците. Направиха кафене, оправиха под, таван, осветление, прозорци. При нас дойде да служи отец Петър Цвъркал. Той продължи ремонта - стайка за събиране след литургия, рафт за книгите; изрисува Дева Мария на двора. Постоянно помагаша доброволците - възпитани и добри младежи от Чехия. Отец Петър беше при нас четири години.

Сега наш енорист е отец Страхил Каваленов. Ремонтът още продължава, вече на втория етаж на къщата. Имаше голяма подкрепа от много хора, а така също и от сестрите бенедиктинки от Царев брод, Шуменско. Сестрите бяха добри да ни дадат и някои одежди за свещениците. Дадоха ни и много броеници, икони, които раздадохме на вярващите.

Сестри поръчаха Кръстния път и две статуи на Дева Мария, за което много им благодарим.

Благодарим на всички, които не са ни изоставяли нито през зимата, нито през лятото.

Дано се построи голям храм в Габрово, защото има нужда. Надяваме се да се посещава от много вярващи. Затова се молим и на патрона на енорията ни - блажен Евгений Босилков. Лично аз много се радвам на името на енорията, понеже баща ми - Иван, и блаженият мъченик са първи братовчеди по майчина линия.

Литургията по случай 20-годишнината от основаването на енория „Блажен Евгений Босилков“ в Габрово бе тържествено отслужена от монс. Петко, отец Паоло, отец Йоско и отец Георги.

Скъпи гости, братя и сестри, радваме се, че споделихте нашия юбилей!

Бъдете живи и здрави и Бог да ви благослови!

Катя **ДАНКОВА**

2 ИСТИНА VERITAS

Брой 1 (1494) януари 2015 г.

Коледната ясла и елхата са посланици на светлина, надежда и любов

„Християнските ценности са оформили културата, литературата, музиката и изкуството във вашите земи, а днес представляват ценно наследство, което трябва да се съхранява и предава на бъдещите поколения.“ С тези думи папа Франциск се обърна към делегатите от италианските градове Верона и Катандзаро, дарили коледната ясла и елхата на площад „Свети Петър“, които прие на аудиенция на 19 декември, петък.

„Коледната ясла и елхата са внушаващи и скъпи знаци за християнските семейства - допълни папата. - Те ни препращат към Тайната на възплъщението, към Единородния Божи Син, станал човек, за да ни спаси, и светлината, която Исус носи на света със своето раждане.“

„Тези християнски символи докосват сърцата на всички, дори на невярващите, тъй като говорят за братство, съчув-

ствие и приятелство, като приканват съвременния човек да преоткрие красотата на обикновеното, на споделянето и солидарността - посочи Светият отец. - Те са призив към единение, съгласие и мир; да направим място в нашия личен и обществен живот на Бог, Който не идва да налага със сила своята мощ, а предлага всемогъщата си любов чрез крехкото създание Исус Детенце.“

„Коледната ясла и коледното дърво са носители на светлина, надежда и любов - завърши папата. - Нека следваме Исус - истинската светлина, за да не се изгубим и дарим нашата светлина и топлина на намиращите се в трудни моменти и вътрешен мрак.“

Коледното дърво на площад „Свети Петър“ е високо 25,5 м, има диаметър 55 см. Коледните ясли тази година са дарение от фондацията „Арена ди Верона“. Те са обогатени с глинени статуи в естествен ръст,

с дрехи от материал, устойчив на атмосферните влияния. Платформата, върху която е пресъздадена витлеемската сцена, е дълга 24 м, широка 12 м, и висока 8 м.

ИСТИНА - VERITAS

продължител на в. „Истина“ (1924 - 1949 г.)

Директор свещеник **Благовест Вангелов**

Адрес на редакцията: 1606 София, ул. „Люлин планина“ № 7
Тел. (02)41-77-739,
E-mail: istina-v@techno-link.com
Редактор Марко Георгиев
ISSN 0861-6450

Турция. Триденното посещение на папа Франциск в Турция в края на ноември м. г. е все още тема на турски и световни медии, които го оценяват като държавно, политическо, пастирско и историческо. В столицата Анкара папата бе посрещнат извънредно тържествено и радушно като държавен глава. С президента на Турция Реджеп Ердоган и премиера Ахмет Давутоглу той е водил актуални разговори - политически, социални, за джихада, бежанците, човешките и религиозните права. В Истанбул папата отпразнува деня на свети Андрей заедно с вселенския патриарх Вартоломей. Тези събития бяха подробно отразени от местните и световните медии. Някои местни издания дават любопитни подробности за това посещение. Папа Франциск е искал да използва папамобила си, но турските власти категорично са отказали и са му осигурили бронирана кола. За престоя на папа Франциск в Истанбул са били повикани допълнително седем хиляди полицаи. Преводачка на Светия отец е била 60-годишната турска театрална и филмова звезда Сера Илмаз, превеждала и на папа Бенедикт XVI при посещението му в Истанбул през 2006 г. Също любопитно е поведението на позабравения турски атентатор Мехмет Али Агжа с неговите страни и чудновати изяви. Понеже турските власти му отказват среща с папата, той събира група привърженици и започва да вика на публични места: „Папата е посланик на сатаната, най-голям враг на Аллах; аз съм месията!“ Срещу строгите мерки за сигурност той заявява: „Един куршум струва десет турски лири, а животът на папата - не повече от пет лири!“ След излизането си от затвора през 2013 г. атентаторът живее в родния си град Малатия - Източен Анадол, ходи само с тъмни слънчеви очила и готви филм за своето „месианство“.

Полша. Парламентът е взел решение да се възпомене тържествено десетата годишнина от смъртта (2005 г.) на свети папа Йоан-Павел II. От общо 389 депутати само 4 са били против, а 5 - въздържали се. При мащабна анкета над 73 процента от анкетиранията са одобрили дейността на Католическата църква в страната. От 40-милионното население над 37 милиона са католици. Полша е на 4-то място в Европа по брой на католици след Франция - 58 милио-

на, Италия - 50 милиона, и Испания - 40 милиона.

Франция. Европейският парламент остро е разкритикувал властите в Пакистан за така наречения закон за богохулството, който наказва предимно християни, които са наклеветени и после осъдени на смърт. Този протест идва след изказването на папа Франциск пред парламента. Евродепутатите настояват незабавно да бъде освободена лекарката пакистанка Асия Биби, католичка, наклеветена и осъдена на смърт за „оскъряване“ на Мохамед.

Филипините. От 15 до 19 януари папа Франциск ще посети страната, като ще обиколи пострадалите от стихии райони и много светилища. През 2012 г. папа Бенедикт XVI провъзгласи първия филипински светец - Педро Калунгсод, умрял като мъченик през 1672 г. Първите мисионери пристигат в островната държава с португалския мореплавател Фернандо Магелан през 1521 г. и започват масово покръстване. Днес Филипините са най-голямата католическа страна в Азия с над 70 милиона католици.

Италия. Католическата църква в страната започва масово инсталиране на алармени устройства в храмовете срещу крадци и вандала, като първи ще бъдат черквите, където са изложени ценни художествени произведения. Наскоро е открадната картина на Джовани Барбиери - Гуерчино (1591-1666), оценена на 10 милиона евро, от олтарата на катедралата в Модена. Досега крадецът не е открит.

+++ На 98-годишна възраст е починал италианският кардинал Фиоренца Анджелини. След неговата смърт кардиналската колегия наброява 209 кардинали, от които 112 са под 80-годишна възраст.

Аржентина. На 91 години е починал аржентинският кардинал Хорхе Мария Мехиа. След смъртта му кардиналската колегия наброява вече 208 членове, от които 112 са под 80-годишна възраст и имат право на избор на папа (конклав).

Ирландия. След тригодишно прекъсване на дипломатическите отношения между Ирландия и Светия престол ирландското правителство изпрати свой пос-

ланик - Ема Медиган, при Светия престол, а Ватикан - нунций в Ирландия. От 6-милионното население на Ирландия над 4.5 милиона са католици.

Ватикан. Папската служба за подаяние и милостиня е дала коледен обяд за над 100 бездомни, които са получили и по един пакет хранителни продукти.

+++ Над 120 затворници в римския затвор „Латина“ са изпратили лични писма на папа Франциск по случай Рождество Христово и новогодишните празници. Той им отговорил с общо писмо, като им пожелал светли и благодатни рождественски празници и посочил, че те не бива да считат престоя си в затвора за загубено време, а като повод и случай да възстановят душевния си мир и християнската надежда. В затвора „Латина“ излежава присъди само мафиоти и терористи.

+++ Папа Франциск е провъзгласил за светци шестима духовници заради тяхната безусловна служба и изключителни грижи към болни, нуждаещи се, възрастни и поклонници. Това са: Джовани Антонио Фарина (1803-1888), епископ и основател на общността, италианец; Куриакозе Елиас Чавара (1805-1871), съновател на Кармелитите на Непорочната Мария, индиец; Еуфразия Елуватингал на Пресвето Сърце (1877-1952), индийка; Лудовико да Казория (1815-1885), францисканец, италианец; Никола да Лонгобарди (1650-1709), италианец; Амато Ронкони (1225-1292), италианец.

+++ Папа Франциск е „опровергал“, че латинският език е мъртъв. От началото на понтификата си досега той е изпратил по Туитър над 433 съобщения на латински, които са били ползвани от над 300 хиляди последователи на този език. За сравнение съобщенията му на немски език по Туитър са ползвани от 226 хиляди души, а на арабски - от 165 хиляди. Върхово постижение се пада на испанския канал - 7.35 милиона ползватели. Председателят на Папската академия за латински език Ивано Диониджи е заявил: „Вярвам, че латинският ще привлече все повече последователи!“ А Светият отец е поздравил своите последователи на латински език: „Адвентът ни носи надежда, надежда, която не ни разочарова!“

+++ Папата е изпратил съболезнователно послание до всички белгийци във връзка със смъртта на кралица Фабиола: „Моля се Бог да приеме „вярната слугиня“ в Царството на светлината и на мира!“ На белгийското кралско семейство той е изпратил „искрени съболезнования“. Кралица Фабиола е родена през 1928 г. като маркиза де Мора и Арагон в Мадрид и умира на 5 декември 2014 г. в Брюксел. Тя и нейният починал през 1993 г. съпруг крал Бодуен са живели като ревностни католици.

+++ През 2015 г. се очаква Светият отец да посети Африка и Латинска Америка, без да се споменават държави. Досега той е посетил седем страни. Планирани са неговите посещения от 12 до 19 януари т. г. в Шри Ланка (бивш остров Цейлон) и Филипините, а от 22 до 27 септември - в САЩ.

+++ За пръв път папа Франциск приема за коледните и новогодишните празници всички служители и сътрудници към Светия престол и ватиканската държава, които наброяват над 4800 души. Предния път той е приемал на тези празници само кардинали и духовни ръководители към римската курия.

+++ При посещението си в

Сестра Кристина Скуча издаде първия си албум

Католическата монахиня Кристина Скуча, победителка в телевизионния певчески конкурс „Гласът на Италия“, издаде първия си албум и го представи през септември 2014 г. в голямата

зала за песни във Венеция. Като заглавие на албума тя е избрала парчето на Мадона „Like a Virgin“ (Като девица). Скуча отхвърля оригиналния текст и музиката и дава изцяло нова интерпретация, запазвайки само името, което приема като емблематично за себе си.

Преди 30 години - през септември 1984 г. - в същата зала във Венеция Мадона представя тази песен, облечена ексцентрично - като блудница, за което е остро критикувана. Сестра Кристина се предста-

ви с новата си песен в официално облекло - одеждата на Урсуллинската монахинска общност. Тя завладя напълно изпълнената зала. Присъстващите станаха прави и я изпратиха с бурни аплодисменти. Италианските и световните медии съобщиха, че само за два месеца милионният тираж на първия ѝ албум е напълно изчерпан в Италия и чужбина и предсказват, че при изключителния интерес към обаятелната монахиня и ангелския ѝ глас 26-годишната Кристина Скуча скоро ще засенчи прословутите звезди в музикалния шоубизнес и ще донесе милиони евро на конгрегацията на урсулниките и на Католическата църква.

Петър КОЧУМОВ

Рим казахстанският зам. външен министър Рапил Жошибаев е предал на папа Франциск официална покана от президента на страната Нурсултан Назарбаев да посети Казахстан. През 2001 г. свети Йоан-Павел II посети тази централноазиатска република. От 16-милионното население на страната 11 милиона са мюсюлмани, 4 милиона - православни, и над 200 хиляди - католици, предимно от германски произход.

+++ Папа Франциск е приел на частна аудиенция директорката на Международния валутен фонд Кристин Лагард. Дватамата са говорили за необходимата реформа на кредитните институции с оглед да се улеснят бедните страни, както и за промяна на кредитните пазари. Г-жа Лагард е похвалила състоянието на банковото дело на Ватикан.

+++ Римският епископ е назначил епископ Филомено де Насименто Виера Диас (56) за архиепископ на Луанда, столица на Ангола, чието население е над три милиона жители. В Луанда живее бившият архиепископ да се молят за него и за всички католически свещеници. На 17 декември папата навърши 78 години.

+++ През декември 2014 г. папа Франциск отпразнува 45 години от свещеническото си ръкоположение в аржентинската столица Буенос Айрес. На този ден той прикани католиците да се молят за него и за всички католически свещеници. На 17 декември папата навърши 78 години.

+++ Папа Франциск е приел на частна аудиенция египетския президент Абдел Фатах Ас Сиси, който го посещава само няколко месеца след избирането му за президент. 60-годишният Ас Сиси е кадрови военен от пехотата. В сърдечен разговор папата е заявил, че приетата нова конституция на Египет ще гарантира мирно съжителство между всички обществени гру-

пи и религиозни общности в страната и е помолил президента активно да се намеси в решаването на конфликтите в Близкия изток и Северна Африка. От 52-милионното население на Египет над 500 хиляди са католици, а Католическата църква ръководи елитни учебни заведения, болници и социални заведения.

+++ Светият отец е приел на частна аудиенция италианския премиер Матео Ренци. Това е първа официална среща след избирането на Ренци за премиер на Италия. Разговорите между двамата са били за икономическата криза и високата младежка безработица в страната. След официалните разговори са влезли съпругата Агнезе и трите деца на премиера и са водили сърдечен разговор с папата.

+++ Папата съобщи, че свиква кардиналско събрание - консистория, на 14 и 15 февруари. Целта е да се попълни бройката на кардиналите, имащи право на конклав (избор на папа). Според каноните тези кардинали трябва да са 120, а сега са 112 от общо 208-те кардинали. До консисторията още двама кардинали ще преминат 80-годишната граница и при това положение папа Франциск има право да назначи 10 нови кардинали, за да станат 120 имащите право на избор.

+++ По инициатива на Римския епископ папската служба за подаяние и милостиня е организираща лотария за предмети, които папата е получил като подаръци. В списъка са включени: лека кола „Фиат Панда“, велосипеди тандем, видеокамери, кафемашини, часовници и други дребни предмети. Един билет от лотарията струва десет евро. Билетите се продават във ватиканската поща, във ватиканските музеи, във ватиканската книжарница и в поклонническото бюро. Тегленето на лотарията ще се извърши на 18 януари 2015 г. под нотариален надзор.

Рубриката води Петър КОЧУМОВ

„Opus Dei“ вече има своя интернет страница на български език

„Можем да срещнем Бог във всекидневието. Всеки човек може да срещне Христос на работното място, в семейния живот, както и в другите обичайни дейности.“ Ето това прекрасно, а и толкова необходимо за съвременното послание е поместено в центъра на един нов български католически уебсайт...

Католическата прелатура „Opus Dei“, основана от свети Хосемария Ескрива де Балагер, вече има свое място в българското интернет пространство. На страницата www.opusdei.bg читателят може да намери ценна информация за „Opus Dei“ - не просто отговор на въпроса „Как-

во е Opus Dei?“, но и основните аспекти на духовността на тази вярна на Църквата и папата организация. Втората хубава новина е, че сайтът препраща към втора уебстраница, която също е на български език - bg.escrivaworks.org, в която могат да се прочетат в електронен вариант вече издадените и на хартия книги „Бразда“, „Светлата броеница“ и „Кръстен път“.

Страницата на „Opus Dei“, както и тази, в която са поместени трудовете на свети Хосемария, отдавна присъстват в интернет на най-различни езици. Ето че Бог пожела да се появи и техният български вариант.

По www.catholic-news.bg

3 ИСТИНА VERITAS Брой 1 (1494) януари 2015 г.

(Продължава от миналия брой)

Пети ден

Ти нямаш съд, а и кладенецът е дълбок (вж. Ин. 4, II).

Бог каза на Яков да не се бои да иде в Египет (вж. Бт. 46, 1-7).

Колко хубаво и колко приятно е братя да живеят заедно (Пс. 132/133).

Денят на Петдесетница (Деян. 2, 1-11).

Господине, ни почерпало имаш, па и кладенецът е дълбок (Ин. 4, 7-15).

КОМЕНТАР

Исус имаше нужда от помощ. След дълго пътуване умората се усеща. Изтощен от обедната горещина, Той беше гладен и жаден (вж. Ин. 4,6). Положението се усложнява и от това, че Исус е чужденец, Той се намира не на своя територия и кладенецът принадлежи на народа, от който е жената. Исус е жаден, но както отбелязва самарянката, Той няма с какво да си извади вода. Той се нуждае от вода, но се нуждае и от нейната помощ. Всички имаме нужда от помощ!

Мнозина християни си мислят, че знаят отговорите на всички въпроси и нямат нужда от помощ, не се нуждаят от никого. Ако приемем това схващане, ние бихме загубили много. Никой от нас не може сам да достигне до божествените глъбини и при това върата в Бог изисква ние и занаят да черпим от водите на тайната. Сами ние никога не ще съумеем да стигнем дотам. Помощта на нашите братя и сестри християни ни е необходима. Само така ще успеем да достигнем до дълбочината на Божията тайна.

Независимо към коя Църква принадлежим, всички имаме една отправна точка в нашата вяра - Бог е тайна, която надхвърля границите на всяко разбиране. Търсенето на християнското единство ни кара да признаем, че нито една християнска общност не притежава всички средства, за да достигне до изворите в дълбините на божествената тайна. Ние имаме нужда от вода, нуждаем се от помощ, всички се нуждаем от помощ! Колкото по-голямо е нашето единство, толкова повече ще споделяме нашите съдове за вода и толкова повече нашите вжета ще се сплитат и ще стават по-дълги, толкова по-лесно ще проникнем в дълбините на кладенеца на Божията тайна.

Някои местни традиции в Бразилия ни показват как можем да се поучим от мъдростта на възрастните и същевременно от любознателността и чистотата на децата. В момента, в който сме готови да приемем, че имаме нужда едни от други, ние ставаме като децата - готови да се учим. И така Царството небесно се отваря за нас (Мт. 18, 3). Ние трябва да следваме примера на Исус - да вземем инициативата и да навлезем на чужда земя, да станем като чужденци да развием желанието си да научим онова, което е различно.

ВЪПРОСИ

- Спомняте ли си за ситуации, в които вашата Църква

подпомогна някоя друга Църква или тя самата бе подпомогната от друга?

- Вашата Църква колебае ли се да приеме помощта на друга Църква? Как би било възможно да се преодолеят тези колебания?

МОЛИТВА

О, Боже, Ти, Който си извор на жива вода, помогни ни да проумеем, че колкото повече сплитаме нашите вжета, толкова по-дълбоко ще достигат нашите ведра в Твоите божествени води! Стори да осъзнаем, че даровете, които притежава другият, са израз на Твоята необятна тайна. Отвори ни очите и ни дай да видим тази истина. Направи така, че да насядаме заедно около кладенеца, за да пием от

Библейски текстове, размишления и молитви

Исус ѝ каза: „Дай Ми да пия!“ (виж Йоан 4,7)

Твоята вода, която ни обединява в единство и мир.

Молим Те в името на Твоя Единороден Син Исус Христос, Който поиска от самарянката да Му даде вода, за да утоли жаждата Си. Амин!

Шести ден

Исус каза: „...Водата, която му дам, ще стане в него извор с вода, която тече в живот вечен“ (Ин. 4, 14).

Мойсей близо до кладенеца на Мадиам (Изх. 2, 15-22).

Хими на тези, които намират убежище в Господа (Пс. 90/91).

Съвършената любов пропъжда страха (1 Ин. 4, 16-21).

Извор с вода, която тече в живот вечен (Ин. 4, 11-15).

КОМЕНТАР

В диалога, който започва, Исус първо моли за вода, а после на свой ред обещава да даде вода. Малко по-нататък в същото това Евангелие Исус ще поиска отново да пие. „Жаден съм“, ще каже Той по-късно от Кръста. И от Кръста Си Той ще стане обещаеният извор, който блика от прободените Му ребра. Чрез кръщението ние получаваме тази вода, този живот от Исус, който става в нас вода, живот, бликащ от нас, за да бъде дарявана и споделяна с другите.

Ето свидетелството на една бразилска жена, която е пила от тази вода и в която тази вода е станала извор.

Роми, медицинска сестра от Кампо Гранде, е пастор в Петдесетната църква. Една неделя през нощта млада местна жителка на шестнадесет години съвсем сама в една барака ражда момченце. Намират я стенеща на земята, губеща кръв. Роми я закарва в болницата. Информира се къде живее семейството на Семей - така се казва младата майка. Родителите ѝ са открити, но те не се интересуват от нея. Семей и бебето ѝ няма къде да отидат. Роми ги приема в скромния си дом. Тя не познава Семей и не знае, че има силни предрасъдъци срещу индианците в Кампо Гранде. Семей продължава да има здравословни проблеми, но щедростта на Роми по-

ражда на свой ред едно благоразположение от страна на нейните съседни. Вероника, друга родилка, католичка, кърми детенцето на Семей, която не е в състояние да го прави. Семей нарича своя син Лукас Натанаил и скоро двамата напускат града, за да отидат да живеят в една ферма. Но Семей не забравя добрината на Роми и нейните съседни.

Водата, която дава Исус, тази вода, която Роми е получила в момента на своето кръщение, се е преобразила в нея в извор на жива вода за Семей и нейния син. Насърчени от това свидетелство, съседите на Роми заживяват също с тази кръщелна вода, тя става и в тях извор. Кръщелната вода, бликаща в нашия

беше без вода и Бог изпрати Мойсей и Аарон да извадят вода от скалата. По същия начин Бог отговаря често на нашите потребности чрез другите. Докато призоваваме в нашите нужди като самарянката „Господине, дай ми тая вода“, може би Той вече е откликнал на молбите ни, като е сложил в ръцете на нашите съседни това, което сме Му поискали. Затова трябва да се обърнем и към тях и да им кажем: „Дай ми да пия.“

Случва се отговорът на нашите потребности да се намира вече в живота и благоразположението на хората, които ни заобикалят. От племето гуарани, живеещо в Бразилия, научаваме, че в техния език няма термин, еквивалент на думата „религия“, като нещо

отделено от живота. Изразът, който обикновено се използва, буквално означава „нашият добър начин на съществуване“

Този израз се отнася към културната система като цяло, която е естествено включва и религията. А тя е част от културната система на гуараните точно по същия начин както техният маниер на мислене или съществуване. Тя се отнася до всичко, което може да подобри общността или да допринесе за нейното развитие и води към този „добър начин на съществуване“. Народът гуарани ни припомня така, че в самото начало християнството беше наричано „пътят“ (Деян. 9, 2). Пътят или „нашият добър начин на съществуване“ за гуараните е начинът, по който Бог прави хармонично всичко, което изгражда нашия живот.

ВЪПРОСИ

- Как тълкувате думите на Исус, когато казва, че чрез Него ние можем да станем извор на вечен живот (вж. Ин. 4, 14)?

- Къде виждате християни, които са извор за жива вода за вас и за другите?

- При кои ситуации в публичното пространство Църквите би трябвало да говорят в един глас, за да станат извори на жива вода?

МОЛИТВА

Пресвета Троице, стори така, че следвайки примера на Исус, да станем свидетели на Твоята любов. Дай ни да бъдем инструменти на справедливост, мир и солидарност. Нека Твоят Дух ни води към конкретни действия, които да бъдат извор на единство. Нека стените се превърнат в мостове. В името на Исус Христос в единство със Светия Дух. Амин!

Седми ден

Израилтяните в Мерива (Числа 20, 1-11).

Не забравям Твоят слово (Пс. 118/119, 10-20).

Нека Бог... ви даде да бъдете в единомислие помежду си (Рим. 15, 2-7).

Дай Ми да пия (Ин. 4, 7-15)

КОМЕНТАР

Християните би трябвало да имаме увереността, че срещата и обмяната на опит с останалите, дори те да принадлежат към други вероизповедания, могат да ни променят и да ни помогнат да достигнем дълбините на кладенеца. Доближаването до тези, които са ни чужди, с желанието да почерпим вода от техния кладенец ни кара да открием „чудесата на Бог“, които известяваме.

В пустинята Божият народ

отделено от живота. Изразът, който обикновено се използва, буквално означава „нашият добър начин на съществуване“

ВЪПРОСИ

- С какво се обогати вашето разбиране и опит за Бог чрез срещата с другите християни?

- Във вашия район на света какво биха могли да научат християнските общности от индианската мъдрост и от другите религиозни традиции?

МОЛИТВА

Господи, Ти, Който си живот, Ти, Който се грижиш за цялото творение и ни призоваваш към справедливост и мир, стори така, че:

- **нашата сигурност да не зависи от оръжията, а от уважението;**

- **нашата сила да не е тази на насилието, а тази на любовта;**

- **нашето богатство да не се гради върху парите, а върху споделянето;**

- **нашият път да не е този на амбицията, а този на правдата;**

- **нашата победа да не е в резултат на отмъщение, а на прошка;**

- **нашето единство да се изгражда не в търсене на власт, а в скромно свидетелстване на Твоята воля;**

- **приветливи и доверчиви да можем да защитаваме достойнството на цялото творение, споделяйки днес и завинаги хляба на солидарността, справедливостта и мира.**

Това Те молим в името на Твоя Единороден Син, Исус Христос, наш брат, Който - станал жертва на нашето насилие - от висотата на Кръста прости на всички нас. Амин!

Осми ден

И много... повярваха в Него по думите на жената (Йн. 4, 39).

Мойсей и горящата къпина (Изх. 3, 13-15).

Господ направи да се съживим отново (Пс. 29/30).

Колко прекрасни са поезите на ония, които благовестят мир, които благовестят доброто! (Рим. 10, 14-17).

И много... повярваха в Него по думите на жената (Йн. 4, 27-30. 39-40).

КОМЕНТАР

Със своето преобразено сърце жената самарянка тръгна на мисия. Тя известява на своя народ, че е намерила Месията. Мнозина повярваха в Исус „по думите на жената“ (Йн. 4, 39). Нейната среща с Исус преобразява живота ѝ и това именно дава сили на нейното свидетелство. Благодарение на своята откритост тя вижда в този чужденец „извор с вода, която тече в живот вечен“ (Йн. 4, 14).

Мисията е основна част от християнската вяра. Всеки християнин е призван да известява името Господне. „Кдето и да отидете, ще е добре за вас да мислите, че Свети Дух винаги стига преди вас“, заяви наскоро папа Франциск пред хората, ангажирани в мисия. Да си мисионер не значи да бъдеш прозелит. Всички, които наистина известяват Исус, предлагат диалог в любовта, готови са да се поучат от другите и уважават различията. Мисията ни изисква да се научим да пием жива вода, без да обсебваме кладенеца. Той не ни принадлежи. Ние само черпим живот от кладенеца, от кладенеца с жива вода, който ни е дал Христос.

Нашата мисия трябва да се изгражда със слово, но също така и със свидетелство. Трябва да опитаме да живеем това, което известяваме. Бразилският архиепископ Хелдер Камара (1909-1999) казваше, че мнозина са станали атеисти, понеже са се разочаровали от поведението на вярващи, които не живеят, както проповядват. Свидетелството на самарянката подтикна нейната общност да вярва в Исус, защото нейните братя и сестри можах да забележат единството между нейните думи и нейното преобразяване.

Ако нашите думи и нашите свидетелства са автентични, светът ще им обърне внимание и ще повярва. „Как пък ще повярват в Оногова, за Когото не са чули?“ (Рим. 10, 14).

ВЪПРОСИ

- Каква връзка съществува между единство и мисия?

- Познавате ли хора около вас, чийто живот свидетелства за единство?

МОЛИТВА

Господи, Ти си извор на жива вода, направи от нас достоверни свидетели на единството както с думи, така и с нашия живот. Помогни ни да осъзнаем, че не сме собственици на кладенеца и ни дай мъдрост да познаем и при останалите същата тази благодат. Преобрази нашите сърца и нашия живот, та да станем истински носители на Благата вест. Направи ни да преживеем срещата с другия като среща с Теб. Това Те молим в името на Твоя Единороден Син, Исус Христос, в единството на Свети Дух. Амин!

Превод Йорданка ГЪОКОВА

Предлагаме на вниманието ви текста на лекцията, изнесена от проф. Владимир Градев в рамките на четвъртата годишна конференция на Националния съвет на религиозните общности в България (НСРОБ), проведена от 10 до 12 октомври в Банско. Темата на конференцията бе „Ценности, парадигми и предизвикателства в междурелигиозните отношения“, като бе предвиден и панел с участие на младежи от различните деноминации, засягащ междурелигиозния диалог в интернет пространството, където католическата страна участва с интерактивната презентация на дякон Мартин Дулчев. Освен традиционните шест вероизповедания - православно, мюсюлманско, протестантско, еврейско, арменско и католическо, към работата на конференцията се присъединиха: БАН (Институт за изследване на обществата и знанието), Богословският факултет на СУ „Свети Климент Охридски“, ЮЗУ „Неофит Рилски“, Унивърситетът по библиотекознание и информационни технологии и фондацията „Конрад Аденауер“.

1. Исус разказва в къщата на фарисея притчата за един човек, който пригответил голяма вечеря, ала поканените на нея не дошли. Тогава стопанинът заповядал на слугата си бързо да обиколи площадите и улиците на града и да доведе бедните, немощните, куците и слепите. Слугата се върнал и му докладвал, че го е направил, но има още място. Тогава господарят нарешил: „Излез по друмища и плетища и колкото намериш, накарай ги да влязат, за да се напълни къщата ми.“

Compelle intrare! Накарай ги да влязат! Свети Августин подема повелята от Евангелието, за да върне откъснатите се донатисти в лоното на Църквата: „Църквата е овластена не само да приканва, но и да принуждава към доброто. Това се вижда много ясно от притчата за голямата вечеря, където господарят казва на слугата: „Накарай ги да влязат!“ Задачата на Църквата е, настоява епископът на Хипон, да отведе, ако трябва и насилно, хората на пира на вечно спасение... Принуден наричаме онзи, който е трябвало насилно да влезе там, където не е искал, но оказал се веднъж вътре и той започва драгоvolно да се храни.“

Свети Августин не мисли, разбира се, че някой може да бъде заставен да вярва, ала е сигурен, че както заведените насилно на пира люде са яли охотно от богатата трапеза, за която, изгубени по своите криви пътища, те изобщо не са подозирали, така и еретиците и невярващите сами ще открият истината в Храма, след като веднъж прекратят - макар и насилно - неговите двери. Затова Църквата изпраща своите слуги, светските власти, да доведат в лоното й безразличните и противящите се.

В друго свое писмо свети Августин сравнява принудата с лекарството, което лекарят дава на противящия се пациент. При това Църквата трябва да се грижи не просто за временно изцеление на тялото, а за вечния живот на всички люде. Обичаща всеки, тя не може безучастно да гледа как незнанието и заблуждението обричат някого на вечна гибел. В случая значи принудението е деяние на любовта, тъй като строгата и взискателна обич винаги е за предпочитане пред снизходи-

ло дърво, друг - голяма змия, и т.н. В действителност там бил затворен слон и прегърналият крака му го помислил за дърво, докосналият се до хобота му го взел уплашено за змия. Поуката е ясна - изправен пред Бог, човек е спял, най-много пълзешком и пипнешком да се докосне до една или друга страна на божественото, която определя според своя човешки, твърде човешки опит, въз основа на който гради и собствените си религиозни убеждения. Никой човек, а значи и никоя следвана от него религия на този свят не притежава бо-

не, „минаване отвъд“, за да е възможна срещата с изцяло Другия. Само тогава тя наистина е абсолютна, наистина е развързване.

3. Как да се отнасяме тогава към различните религиозни възгледи, които са всички абсолютни, даващи на всеки вярващ единствено истинския, единствено възможен за него път към спасението? Може ли да съжителстват различните склонения на срещата с божественото, без никой - по един или друг начин - да налага собствената си гледна точка, след като всички останали за нея са ереси,

от бащите на немското Просвещение, подемайки четири века след Бокачо притчата за трите пръстена във философската драма „Натан мъдрецът“. Натан, търговец философ, е емблематичен образ на просветения човек, на онзи, който е постигнал зрелостта и може самостоятелно да си служи със своя разум, без да се осланя на външни авторитети. Сега той съзнателно търси във времето на кръстоносни походи и религиозни войни да помири евреи, християни и мюсюлмани. Правилно го, разказвайки отново на великия султан притчата за трите пръстена. В нея едната истина не се дава на части, както в приказката за слона в тъмната стая, а различните религии, символизиращи от трите неразличими пръстена, трябва заради произхода им да се смятат и трите за „истинни“. Както казва еврейният Натан на мюсюлманина Саладин: „Та нима мога да вярвам на моите предци по-малко, отколкото ти на твоите? И мога ли да искам от теб, за да не противоречиш на моите предци, да обвиниш своите в лъжа? Не важи ли същото и за християните?“

Не е пресилено, следвайки Лесинг, да се твърди, че всяка религия, в която се осъществява макар и по различен начин отношението с божественото, е по естеството си истинска. Не в смисъла обаче на пълно, изключващо всички останали религии притежание на божественото. Чувството за подобно притежание само прави хората горди, лениви, самодостатъчни. Нито пък в смисъл просто на осъзнаването на неизбежно неадекватното и частично препащане към онази единствена истина, която никоя религиозна представа не успява никога да постигне изцяло. Не става дума и за отъждествяването на окончателното откровение на божественото със собствената традиция за сметка на всички останали, нито пък те да бъдат разглеждани снизходително като предварителни или странични етапи от единствения път към Бог. Въпросът дори не е всички религии да се поставят пред съда на разума, за да ги приравни той една към друга според общия елемент, който намери в тях. Всяка религия е истинската тогава, когато в нейните схващания и практики истината намира всеки път своето конкретно осъществяване. Затова Лесинг намира противопоставянето между религиите за абсурдно. Те са еднакво ценни изрази на Божията воля, когато я удостоверят със свидетелството на мира, любовта и солидарността помежду си, тъй както бащата еднакво обича всичките си деца.

Alle haben Recht, niemand ist gerecht (Всички имат право, никой не е справедлив). Абсолютната истина, казва Лесинг в една прочута своя мисъл, е само за Бог, а по мярката на човека е единствено живото желание за истината, нейното неуморно дирене, което прави хората по-свободни, по-толерантни, по-човеци.

Проф. Владимир ГРАДЕВ
(Следва)

Накарай ги да влязат!

телното безразличие. А и методът е ефикасен: словото на спасението само увлича всеки и всеки, който веднъж успее да го чуе, ще остане драгоvolно в Църквата. Накратко принудата според свети Августин не противостои на свободата, а само премахва преградите пред нея. Нещо повече, тя не противостои и на любовта, която прибъгва до нея, за да спаси душите от вечността на „мрака и скърцането със зъби“. Епископът на Хипон за разлика от Великия инквизитор, добре съзнаващ, че ролята му не е да бъде добър и обичан, слива милосърдие и принуда в едно. Съчетаването на власт и любов е нещо ново в историята, нещо страшно.

Разбрано по този начин, евангелското „Накарай ги да влязат“, защото „извън Църквата няма спасение“, обосновава векове наред употребата на сила срещу схизматици, еретици и всички онези, които искат да бъдат извън нейните стени. В миналото Църквата прибъгва, а в някои страни като Русия или при премахването на „разкола“ в България и днес се обръща към светските власти, за да наложи своята дисциплина и превъзходство. Борбата срещу употребата на сила във въпросите на съвестта е двигателят на Просвещението и целия процес на секуларизация.

2. Как може да се запази изключителният и единствен характер на собствената вяра, без другият да трябва да се отказва от своята вяра, как в перспективата на единичността да се съхрани множествеността на образите на божественото? През XIII век персийският мистик Руми подема древната индийска приказка за царя, когато попитали кой сред всичките изповядвани от различните религии богове е истинският Бог. Вместо отговор царят поканил питащите да влязат един след друг в напълно тъмна стая и да му кажат после кой живее в нея. Всеки от влезлите напилал нещо в мрака и после един казал, че там има-

жествената истина, която именно защото е божествена безмерно надхвърля ограничените човешки възможности и перспективи. Вярването, че докосването по някакъв начин до божественото открива пълната истина за него, е опасно самозаслепление, което лесно води до фанатизъм и насилие.

Подобно решение не удовлетворява, разбира се, религиозния човек, за когото „едничното потребно“ е Истината, цялата истина, а не просто една или друга нейна страна, при това частична и изкривена. Религията кара човек ясно да осъзнае своята крайност, преходността на своя живот на тази земя; тя изхожда именно от това. Ала условията, ограниченията на мястото и времето, в които живее, съвсем не са основание човек да се откаже от изграждащия цялото му същество порив към истината, а само го усилват. Религията, която той изповядва и затова този човек се нарича религиозен, е винаги истинската религия или просто не е религия. И той не търси обективно да я познае и определи отвън, тъй като живее истината на своята вяра в мислите и чувствата си, в делата и дните си. Тъкмо това не разбира онзи, който пита „Що е истина?“, показвайки със своя въпрос, че смята истината за „нещо“, че както царят от притчата на Руми отъждествява Бог с изправения голям слон пред лазещия в мрака човек. За вярващия въпросът за истината - така поставен - е изкуствен и излишен и той му отговаря с мълчание.

Накратко, дадено разбираме за божественото - както и да изглежда то отстрани - е истинско, когато то осмисля нечий живот. Позицията на религията е абсолютна в смисъл, че е отворена към Абсолютното и не може да бъде другояче. Ала от това съвсем не следва изискването за оборването и унищожаването на другите религии. Вярата е абсолютна не когато унищожават другите вярвания, а когато сама е трансцендира-

своеволни избори и заблуждения?

Бокачо разказва в „Декамерон“, че Саладин, великият и справедлив султан, се нуждаел от пари и решил без насилие, а с ум да ги измъкне от богатия Мелхиседек. Извикал го при себе си и му задал въпроса коя от трите вери смята за истинска: юдейската, християнската или мюсюлманската. Еврейният, „който бил наистина мъдър човек“, му отговорил с приказката за бащата, който според традицията на своя знатен род трябвало да предаде пръстена на наследството на най-достойния от синовете си. Ала бащата в случая се оказал в затруднено положение, тъй като обичал еднакво тримата си добри и послушни синове и не искал да лиши никого от наследството. Затова поръчал на един изкусен златар да изработи още два пръстена, които били тъй подобни на оригинала, че и той едва успявал да ги различи. Като наближило времето да си отиде от този свят, той връчил скришом пръстен на всеки от синовете си. Въпросът кой от тримата е наследникът, останал нерешен и нерешим. „Същото ще ви кажа и за трите закона, дадени от Господ Бог на трите народа. Всеки от тях е убеден, че той е истинският наследник, но въпросът остава открит също както при пръстените.“ Тогава Саладин осъзнал, че хората не могат сами да предрешават онова, което само Бог знае, чисто сърдечно споделил какво точно му трябва, без да прикрива повече действителния си интерес с верски въпроси. Лихварят му заел исканата сума, която впоследствие султанът върнал, оставяйки все в сферата на обмена. Напълно възможно е, казва с други думи Бокачо, да живеем заедно и дори да извлечем изгода един от друг, стига само да не объркваме - както най-често правим - светските интереси с истините на вярата.

Към същото трудно постижимо, но необходимо равновесие призовава Лесинг, един

Viva papa

Поклонничество в Истанбул

Истанбул е забележителен град. Не само с вековните си сгради - паметници на неувяхващата вяра в Бог и човешката култура, но и с историята си - богата на низ от величия и падения. Днес градът е подслонил привърженици на исляма, юдаизма, православното християнство и римокатолическото изповедание, а вероятно в този мегаполис има и много други средища на различни вероизповедания. Не бива да забравяме и факта, че множество българи възрожденци са живели и работили в този град, че тук в средата на XIX век се е материализирала идеята за уния между българските християни и Рим.

Много пътища по суша и по море водят към Истанбул. Един от тези пътища бе и нашият - на поклонниците от енория „Свети Йосиф“ в София. Както се полага на поклонничество, то започна с литургия, отслужена вечерта на 28 ноември в катедралния храм от отец Марчин, който водеше поклонничеството.

В автобуса не усетихме как мина нощта сред молитви, песни, разговори. Чак на следващата вечер, когато се настанихме в хотела, забелязахме умората.

Целият ден събота - 29 ноември - бе посветен на посрещането и приветстването на папа Франциск, гост на правителството и църковната власт в лицето на цариградския патриарх Вартоломей.

Докато очаквахме кортежа с папата, имаме време да забележим каква бе турската организация относно охраната на високия гост, както и съблюдаването на реда сред множеството от народ от различни националности, присъстващ на площада пред Айя София (вековната църква „Света София“). Отвсякъде заграждения, на покривите и по минаретата - снайперисти, във въздуха - кръжачи хеликоптери и летяща камера, задвижвана дистанционно, изобщо една солидна охрана. Що се отнася обаче до подреждането на хората, присъстващи на площада, за наша чест може да се каже, че българската организация при посрещането на свети папа Йоан Павел II у нас бе на много по-високо ниво.

След няколко часа чакане дългоочакваният момент настъпи, папата се появи отначало в кола, придружен от правителствени лица. Махаше за поздрав, а след минути вече го видяхме, вървящ пешком измежду висши църковни и държавни лица, разбира се и цариградският патриарх бе с него. Отново възгласите „Вива папа“ не стихаха, както и песните, изпълнявани от младежки групи на площада - едно потвърждение колко много е обичан и ценен папа Франциск. Усмивнат, папата отново поздравяваше мнозинството. Всички официални лица влязоха в „Света София“, за да я покажат на Светия отец.

Понтификалната служба се състоя в католическата катедрала на града „Свети Дух“, на която ние не присъствахме, защото бе само със специални покани; после имаше икуменична молитва в патриаршеската катедрала „Свети Георги“ и частна среща с Вселенския патриарх Вартоломей.

За нас в събота след обяд бе излъчен видеозапис на понтификалното богослужение, на което словата на папата и патриарха бяха на съответните езици: италиански и турски - без превод. Този видеозапис, както и следващата литургия в неделя, на 30 ноември от 8 ч., бяха в католическата църква в Истанбул „Свети Антоний“ - един значителен храм, строен през XIX в., напомнящ ренесансовата италианска архитектура отвън, а вътре - по готически образец. Черквата бе богато украсена, даже с ясла в двора и адвентна украса - многоцветна и с изобилни светлини около яслата и декорацията в двора.

На службата в храма присъстваха двете български групи - от Никополската епархия и от Софийско-Пловдивската, а след нея направихме обща

снимка на двете групи и поотделно за всяка група.

Свободното време бе посветено на разходки с кораб в Босфора, посещение на забележителности, както и на огромния пазар Капалъ чарши. Мнозина от нас, които не отивахме за първи път в Истанбул и познавахме много от забележителностите, се разходихме из улиците и осигурихме малки подаръци за близките ни. А време за подробно разглеждане на града действително нямаше. Нашата цел в случая бе главно папа Франциск.

Какво друго ми направи впечатление? Музикантите си остават музиканти - при всички случаи и обстоятелства. Двете с приятелката ми Румяна Лиркова слушахме и почти анализирахме подробно по интервали пеенето на мюзикантите от двете съседни джамии - тази на „Света София“ и Синята джамия, което представляваше един своеобразен музикален диалог, изпълнен с голямо внушение.

На връщане в автобуса - пак сред молитви на български и полски и песни - пътуването мина неусетно. Някои споделиха впечатленията си от поклонничеството. Нашата група действително бе международна, защото в нея участваха 15 души поляци от енорията и един французин, който изрази задоволството си, че е посетил Истанбул с българската група.

Използвам случая да изкажа публично благодарността си на отец Марчин, който бе организирал перфектно всичко около нашето пътуване и престоя в Истанбул. Не само това, но той се интересуваше непрекъснато от нашето настроение и не пропускаше да разведрява обстановката, когато все пак се явяваха малки затруднения от различен характер за някои от поклонниците. Да се пътува с отец Марчин е истинско удоволствие и приятно приключение!

Очакваме следващото поклонничество и желаем то да бъде по-дълго по времетраене, за да се изпълнява и по-спокойно програмата.

Майя ХИЛДЕГАРД

6 ИСТИНА
VERITAS
Брой 1 (1494)
януари 2015 г.

Заслужена обич

От стр. 1

усмивката му не се губеше.

При едно пътуване майката на отец Даниел, мадам Жилие, изпращаше автобуса обратно към България. Тя махаше, усмихвайки се, и лицето ѝ изразяваше радост. Как така, казвам му. Майките в такива моменти ронят сълзи, а ти се усмихва? Отец Даниел ми отговори, че тя е много радостна и щастлива, че всичко върви добре. Е, каква по-

голяма подкрепа от тази?

Познаваме сестра Анна от Румъния още от първите месеци на нейното пребиваване в България. Видях я на едно тържество извън Църквата, където я бе поканило дете - да види спортните игри, в които то участва. Какво ѝ е коствало на сестрата да намери отдалечената зала и да остане до края, за да достави радост на детето, тя си е знаела.

Оттогава изминаха много

години, а сестра Анна си е все същата. Където е най-напечено, ще я видиш там. Да бди и оправя грешки, да намери за всекиго подходяща дума, да се грижи за какво ли не и неморно да се труди.

Бъдете ни живи и здрави, скъпи юбилари! Бъдете такива, каквито сте! Още много натежали от години юбилеи да дочакате.

Ние трябваше да им кажем, че ги обичаме, а какъв по-подходящ случай от този!

Нека Бог ви пази и закриля!

Хортензия МЕДАРОВА,
Пловдив

Духовни упражнения в енория „Свети Йосиф“ - Казанлък, посветени на Годината на семейството

На 29 ноември 2014 г. в Казанлък се проведеха духовни упражнения по повод края на Годината на семейството. Както винаги отец Михал Шляцак, ОВ, подходи нетрадиционно. В предварително подготвената зала ни очакваха редица изненади. Започна с песента „Молитва“ на Булат Окуджава. Пред нас стоеше и стар географски глобус - като свидетелство на непреходността на институцията „семейство“.

Лекторът раздели темата на няколко подтеми. Първата бе „Посвещение на ближния“: „И създаде Господ Бог човека... Не е добро за човека да бъде сам; да му сътворим помощник... И създаде Господ Бог... жена... Затова ще остави човек баща си и майка си и ще се прилепи към жена си и ще бъдат една плът.“ Заключение тук е, че връзката с Бог винаги е диалогична!

След това се спря на „Помирението“. За да живее сговорно с другите, човек трябва първо да се помири със самия себе си. При Бог отиваме по пътя на своите добродетели, но понякога и по пътя на греховете си. Когато прави грях, човек осъзнава своята слабост и съжалява за стореното зло. „Ония, които любят Бога... всичко съдействуват към добро“ (Рим. 8, 28).

Малко необичайна на пръв поглед бе подтемата „Сърце, което вижда“. Но след като разсъждавахме взаимно по текстовете от Светото писание, а именно Евангелие от Матей 2, 13-15 и 19-23, допълнени от Евангелие на Лука 2, 39-40, всичко си дойде на мястото. В Евангелието на Матей 1, 18-24 четем най-силното потвърждение на казаното: „Ето, девицата ще зачене и ще роди Син, ще Му нарекат името Емануил, което ще рече „с нас е Бог“; „Като стана от сън, Йосиф направи както му бе заповядал Ангелът Господен, и прие жена си.“ На всеки от нас му се е случвало да „послуша“ сърцето си и да постъпи по възможно най-правилния начин!

Естествено преминахме на разсъждения върху „Любовта“. Всъщност темата бе доста по-обширна: „Вяра, надежда, любов“. Във всекидневното рядко разбираме какво точно означават тези думи.

Вярата? Най-често е това, което в действителност не е. Тя е отговорност и призвание. Надеждата? Истинската на-

дежда е сигурност, че ще се сбъдне всичко, което иска Господ. Християнската надежда е сигурност, че бедните, онеправданите и страдащите заради Бог ще бъдат възмездени. Любовта? Мислим, че любовта е само чувство, а любовта е и отговорност за себе си - вяроност.

Наука постоянно разделя и слага етикети: вяра, надежда, любов. А всъщност става дума само за любовта, защото истинската любов е и вяра, и надежда! Щом някой обича истински, той вяра на този, когото обича. Щом обича, има и надеждата, че неговите копнежи и възжелания ще се сбъднат. На любовта не може да се заповядва! Любовта е тази, която сътворява ядрото на семейството.

Последно се спряхме на покаянието. Най-силното свидетелство е молитвата на Исус в Гетсиманската градина: „Не моята воля, а Твоята воля“ - и ангелът Го подкрепи. Обидени, никога не успяваме да се молим както трябва. Но ако измолим Божията милост и прошка, нещата коренно се променят!

След много кратка почивка се разделихме на две групи, всяка от които получи своите теми и текстове за размисъл. Изненадани бяхме, че отец Михал ни дава не само библейски текстове, а и цитати от книгата „Време без сбогуване“ на отец Ян Твардовски. По този начин дискусиите станаха по-интересни и оживени. Всеки сподели свой опит или наблюдение.

След като се събрахме отново за обобщение на казаното, имаме време за размисъл и изповед. Предстоеше кулминацията на духовните упражнения за този ден, а именно - литургията, отслужена от отец Михал в съслужение с отците салезиани архимандрит Петър Немец и отец Петър Калас.

След обедната почивка отец Михал ни поднесе още една изненада. Гледахме „Раят съществува“ - прекрасен филм по действителен случай. Невероятен завършек на едни прекрасни боговдъхновени духовни упражнения в навечерието на Рождество Христово.

Разделихме се с надеждата това да не е последната ни среща.

Инж. Стефан ПАПУКЧИЕВ,
КдВ, председател
на фондация „Оазис“ -
Казанлък

Мир В душата

рен с концентрация, умения за размисъл и извличане на заключения, поне е дарен с такива приятели) приятел се намери да ми посочи какво: „Ама ти си била на Божи гроб, не просто на почивка. Сега разбирам защо изглеждаш толкова лека и спокойна. Сякаш носиш мир в себе си.“

Мир! Точно така! Донесла съм мир. Йерусалим всъщност значи град на мира, макар че е трудно да си представиш, че можеш да си донесеш мир от място, което последните няколко хилядолетия е център на постоянни военни конфликти.

Мир в душата. Как се стига до този мир? Предполагам, че всеки го прави по различен начин. Едно е сигурно, че за да изградиш нещо, трябва да разчистиш място за него. Точно така направихме и ние - по идея на отец дякон Мартин започнахме това поклонничество в пустинята, наскредашото. И започнахме да чистим - от задачи, работа, университет, батерия, постоянен обхват и Фейсбук, обикновени всекидневни проблеми и обикновени всекидневни удоволствия. Т. е. не бяхме на плюс или минус - бяхме на нулата. Нито положителна, нито отрицателна - една неутрална основа, от която да се тръгне. Оттам вече предполагам, че всеки е захванал различен път. За мен специално първата „тухла“ беше осъзнаването на Божието страдание. В подземията на Каиафа, където е бил затворен Исус, преди да бъде съден, ужасът на една осъзната и очаквана смърт ме удари. Проумях или по-скоро пречух през призмата на своето съзнание силата, с която Исус носи едновременно Божието спасение и човешкия Си кръст - една наглед съвсем несъвместима комбинация и същевременно една от основите на нашата вяра. В тази

тъмница обърнахме по-специално внимание на текста от псалм 87: „Ти ме тури в подземен ров, в мрак, в бездна... Ти отдалечи от мене моите познати, направи ме отвратителен за тях.“ Усещането от тези думи направо те смачква - да останеш сам, затворен, близките ти да се отрекат от теб, познатия ти свят да изчезне, но какво ще остане тогава - само ти и Бог: „Но аз викам към Тебе, Господи, и сутрин рано молитвата ми Те изпреваря.“ Бог остава там, каквото и друго човешко да ни изостави. Освен Бог там сме и ние. Често пропускаме да обърнем внимание сами на себе си. В забързаното всекидневие, в безбройните начини за моментална комуникация, с които сме заобиколени и на работа или училище, и в свободното ни време, ние почти нямаме моменти, в които да останем сами. Когато това наистина се случи, се чувстваме самотни и уплашени отчасти защото не се познаваме толкова добре и отчасти защото сме свикнали да се възприемаме като част от цялото. За да можем редовно и качествено да се „изчистваме“ от всекидневието, от натрупани проблеми, задачи, оплетени и недоизказани взаимоотношения, обиди, притеснения, страхове, изгубени цели и пр., за да върнем мира в душевния си баланс, трябва да отделяме малко време и за себе си. Трябва да отделяме време да останем насаме и просто да размишляваме. По този начин можем да се опознаем по-добре, съответно да заобичае себе си повече, а който може да обича себе си, знае как да обича и другите. Това беше и едно от нещата, които правихме през това поклонничество - останахме сами със себе си за

определен период от време, просто размишлявайки.

Когато започнеш да работиш по постигането на тази цел - да разчистиш душата си от товара, който трупаш ежедневно, изведнъж се появява свободно място за нещо друго. Защото ако искаш да промениш нещо в себе си, в отношенията ти с другите или с Бог, ако искаш да получиш нещо ново, трябва да си „празен“ - да имаш свободно място за промяна - една чиста неутрална основа, върху която да се изгради нещо ново и различно, нещо по-добро. С цел да почистиш и да поставиш тази основа, която предполага появата на всякакви нови прекрасни неща в сърцето и душата ти, една от стъпките е да опознаеш себе си. Друга необходима стъпка е да се научиш да си прощаваш. Това не значи да загърбиш съвестта си, означава да признаеш греш-

ките си пред себе си и пред Бог, да си вземеш поука - доколкото можеш - и после да си простиш, за да продължиш напред. Трупането на обвинението за минали грешки е ненужен и тежък душевен товар, от който трябва да се научим да се освобождаваме. Това също беше една от темите за размисъл по време на поклонничеството. Когато можем да простим на себе си, да дадем прошка на друг човек, също става по-лесно. А това да не можеш да простиш нещо някому е един ограничаващ товар, който те спъва, когато искаш да продължиш напред. Защото когато някой ти се струва неприятен, негативен, антипатичен, ти си този, който всъщност носи негативния заряд и трябва да се освободи от него.

Връщам се отново за момент в тъмницата на Каиафа при Исус, страданието и мащабния Божи промисъл. Пътят до един от най-хубавите празници на вярата - Възкресението, минава през Голгота. Има две доста подобни реплики в Еванге-

лието, които винаги са ме впечатлявали, даже редовно ги ползвам в молитвите си, когато се чувствам изгубена и не знам вече кое е правилно или по-ползено да се случи. Сега усещането е още по-силно, тъй като вече съм посетила местата, на които са изречени. Едината реплика е на Исус в Гетсиманската градина: „Отче мой, ако е възможно, нека ме отmine тая чаша, обаче не както аз искам, а както Ти.“ Това за мен е едно от най-силните свидетелства на вярата - Боже, аз искам това, но Ти знаеш по-добре и се оставям в Твоите ръце, приемам Твоя избор.

Другата такава реплика, която много силно ми действа по принцип и придоби още по-голям смисъл в Назарет, е на Дева Мария при Благовещението: „Ето рабинята Господня; нека ми бъде по думата ти.“ Още веднъж цялостно предаване в Божиите ръце - ти знаеш Господи, да бъде по Твоята дума. Тази осъзнатост, това вярване, че във всяко наше изпитание се крие по-мащабен Божи промисъл, е една поредна стъпка в постигането на този вътрешен духовен мир, който може да ни позволи да растем във вярата и да обичаме повече и по-силно.

Така групата от нашето поклонничество всеки сам за себе си и същевременно всички заедно излязохме от зоната си на комфорт, извървахме реално пътя от Стария завет през раждането на Исус, Неговите чудеса, до Кръстния Му път, докоснахме се до там, където е бил погребан и където също така е възкръснал, и се прибрахме живи и здрави, „празни“ и с мир в душата.

Савина ПОПОВА,
Католическа апостолическа
екзархия; енория
„Успение Богородично“,
София

Не роби, а братя!

От сmp. 1

Въпреки че международната общност е приела множество споразумения, за да се сложи край на робството във всички негови форми, и прилага различни стратегии, за да се пребори с този феномен, днес все още милиони хора - деца, мъже и жени - са лишени от свобода и са принудени да живеят в условия, подобни на тези на робството...

Аз мисля за многобройните работници и работнички, дори малолетни, заробени като домашни прислужници, селскостопански работници, в манифактурната индустрия или в минния сектор...

Аз мисля също така за условията на живот за мнозина емигранти, които в своя драматичен път страдат от глад, лишени са от свобода и от придобитото досега или пък са подложени на физически или сексуален тормоз...

Аз мисля за хората, принудени да проституират, сред които мнозина са малолетни, за сексуалните роби, за жени, които са принудени да се оженят, които са продавани като булки...

Не мога да не мисля за всички - малолетни или възрастни - които са обект на трафик на хора и на търговия с органи... Най-накрая мисля за тези,

които са отвлечени или държани в плен от различни терористични групи...

Сред причините за робството бих посочил бедността, изостаналостта и изолацията особено когато те са съчетани с липсата на достъп до образование или със слаби или несъществуващи възможности за работа. Често жертвите на трафик на хора са онези, които търсят начин да излязат от състояние на изключителна бедност и често се подвеждат по фалшиви обещания за работа...

Други причини за робството са въоръжените конфликти, насилието, престъпността и тероризмът...

Често, наблюдавайки незаконния трафик на хора и емигранти или други известни и неизвестни лица за робството, ние оставаме с впечатление, че всичко това става сред общото безразличие.

Ако за съжаление това е истината в по-голямата си част, то бих искал да припомня огромния мъчалив труд, който многобройни - преди всичко женски религиозни конгрегации - осъществяват от много години в полза на жертвите... Действието на религиозните конгрегации се акцентира основно върху три дейности: подпомагане на жертвите, тяхното

възстановяване от психологическа гледна точка както и тяхното обучение и тяхната интеграция в обществото по местонахождение или по произход.

В своето дело да известява истината за любовта на Христос в обществото Църквата се ангажира постоянно с мило-сърдни дела като тръгва от истината за човека. Тя има за задача да покаже на всички пътя към обръщането, който води до промяна в погледа към ближния, за да откриваме в другия - какъвто и да е той, брат или сестра в хуманността, зачитайки присъщото му достойнство в истината и свободата...

Ние знаем, че Бог ще попита всеки от нас: Какво стори на брат си? (виж Бит. 4, 9-10). Глобализацията на безразличието, която днес е надвиснала над живота на много братя и сестри, изисква от нас да бъдем дейци за глобализация на солидарността и братството, която да им даде надежда отново смело да поемат пътя си през проблемите на нашето време и новите перспективи, които то носи и които Бог слава в ръцете ни.

Из посланието на папа Франциск за Световния ден на мира, 1 януари 2015 г.

Превод Йорданка ГЪКОВА

В Южна Корея бе ръкоположен първият дякон от Монголия

В катедралата на Теджън, Южна Корея, на 11 декември бе ръкоположен първият дякон в Монголия - Йозеф Енх-Батор. Заедно с него местният епископ Ладзаро Хюнг-сик в съслужение с монс. Венцеслао Падила, апостолически префект на Улан Батор, ръкоположи още седем южнокорейски младежи.

„Ръкоположението на първия дякон от монголски произход 22 години след възраждането на Католическата църква в страната е неизмерима благодат и безценен дар за малката общност от кръстени в Монголия, чийто брой е около хиляда“, посочва отец Ернесто Вискарди, мисионер в Монголия и апостолически заместник-префект в Улан Батор.

Той каза, че в семинарията

в Корея учи още един младеж от Монголия, защото в Монголия няма семинария. Затова „тяхното звание е знак на голяма надежда за Църквата в страната“.

Преди да постъпи в семинарията, новият дякон - енорияш от енорията на катедралата в монголската столица - завършва биохимия в Международния университет в Монголия. На 28 август 2012 г. заминава за Южна Корея, където първо учи местния език, а след това се посвещава на богословските науки.

Според последните данни християните в Монголия от всички деноминации са малко повече от 2% от населението; мнозинството изповядва тибетски будизъм, смесен с древния шаманистичен тенгризъм. Първите мисионери католици пристигат в страната през 1992 г. Сега техният брой е 81 от 22 различни националности. В Улан Батор има и мисия на Неокатекуменалното движение, изпратена от папа Франциск.

Светият папа Йоан XXIII ни учи: „Легионът на Мария представя истинското лице на Католическата църква.“ В света около нас има толкова много маски и толкова малко истински лица. В съвременния свят, където господства фалшът, има толкова много актьори и толкова малко истински човеци. Още в Стария завет светият пророк Исаяя бе предрекъл за Исус, че Той ще бъде истинският Човек. Божието слово, Което се облече с нашата човешка плът, ни представи в Исус Христос истинското благо лице на Небесния отец. „Който е видял Мене, видял е Отца“, казва Исус в Йоановото евангелие. И да се върнем отново на пророк Исаяя - в Исус Христос покривалото, що покриваше лицето на човека, падна и ние видяхме Божията слава, славата на Единородния Син, в когото Отец благоволува. Исус е истинското лице на новия човек, възроден от вода и Свети Дух, и това е истинският човек, християнинът. Той следва Исус, но го следва не като самотник, а в общение с всички кръстени братя и сестри, които сме в това прекрасно голямо духовно семейство на Католическата църква, Майка на изкупеното човечество. По благодат Божия сме осиновени за истински Божи чеда и сме обичани от две духовни майки - Дева Мария и Църквата. Между тези две майки няма нито ревност нито завист, понеже и двете ни обичат с една и съща любов - истинската любов, в която няма зло, няма маска, няма актьорство. Изворът на тази любов е Свети Дух. С тази любов тупти Пресветото Сърце на Исус, със същата любов тупти и Пренепорочното Сърце Марино, със същата любов живее и Църквата, истинската Невеста Христова, вярна на Своя възлюбен Жених. Блаженият папа Павел VI при едно свое изказване при закриването на третата сесия на Втория ватикански събор провъзгласи Дева Мария, Божията Майка, за Майка на Църквата, т.е. на целия Божи народ - както на вярващите, така и на духовните пастири. Светата Майка Божия е Майката на Църквата!

Оттук следва, че Легионът на Мария е легион на Църквата. Легионът на Мария е призван да служи на Христос - Истината, и да показва истинското лице на Католическата църква.

Може ли да има легионери (войници) в Църквата?

В древния Рим легионерите се отличавали с невероятно силен дух, те били едно неделимо цяло, изцяло подчинени на своите началници, неустойими пред лицето на врага, имали също такава смелост, че врагът или бил побеждаван или бил принуждаван да отстъпи и бяга от тях. Римските легионери заемали винаги важните постове на защитници на Римската империя. За нас остава загадка откъде идвала твърдостта на невероятно силния им дух. Може би от чувството им за дълг пред им-

янското си призвание да воюват със злото, като са го направили основна част на своя апостолат.

Още свети Бенедикт Нурсийски беше прозрял, че християнският живот се крепи на две колони - молитвата и труда, добрите дела, т.е. апостолата. Така и Легионът на Мария живее с тези два принципа - легионерите се молят и след това се ангажират с деен апостолат - посещават болни, забравени, изоставени, самотни хора, онези, които са изпаднали в периферията на човешкото съществуване, които са лишени от любов. Посещението винаги има една ясна цел - легионерът знае, че с това посещение той носи любовта, която е получил, отнася я в онзи дом и сърце, които са лишени от нея. Блажената Майка Тереза от Калкута бе

бето, съчетани с консуматорското ни лъскаво, но много фалшиво общество, посолено с огромната заплаха на ислямския фундаментализъм, изправящ се като първично зло пред нашия свят, всичко това показва каква голяма нужда имаме от истинското лице на вярата, от истински човеци, които да се ангажират с молитвата и апостолата. Колко трябва да сме благодарни на Света Дева Мария, че погледна благосклонно към нас и ни изпрати една благодат - да се основе и в България Легионът на Мария. Преди малко повече от три години движението Легио Мария стъпи в нашето отечество, подкрепено от двамата епископи - на Никополската епархия и на Апостолическата екзархия. То дойде от Австрия благодарение на апостолската мисия на Вла-

дислав Томич, днес дякон в Никополската епархия. Той дойде през ранната есен на 2011 г. с апостолско дръзновение да стигне до всяка енория, да срещне всеки свещеник, да пътува в студ и мраз от Бърдарски геран до Малко Търново, но да посети новите групи. И така, с Божията помощ започнаха да се раждат малките групи, президиумите на Легиона на Мария в България. Първият президиум се роди на 3 септември 2011 г. в енория „Свети Йосиф“ в с. Бърдарски геран, последван от президиумите в Трънчовица, Свищов, София, Куклен, село Малчика, Гостиля, Белене. Мога да твърдя, че нашите вярващи приеха присърце това апостолско дело, особено по селата, където се живее в една малка, затворена общност, където всички се познават и това улеснява много апостолата. През три последователни години (2012, 2013 и 2014) проведохме годишната среща „Ацис“ на всички легионери в три различни енории - съответно в Свищов, Бърдарски геран и в София. Благодарни сме за духовната подкрепа и съпричастие на нашите владци, а също и за постоянната помощ и насърчаване от централата в Австрия. Преди време започнахме да кроим и смели планове - като най-важно бе да преведем и на български език наръчника - ръководство на Легио Мария, но гледаме в бъдеще да се открият и нови президиуми, може би и в Пловдивската епархия, да се сформира една или две курии от създадените вече президиуми. Разбира се, пред нас има още много работа, за да бъде Легионът на Мария действателно според изискванията на устава, но се надяваме, че с Божията помощ и подкрепата на Мария, на която е посветен легионът, ще успеем да изградим истинското лице на това движение и в нашето отечество. Голяма и важна стъпка към това е извършеният превод на наръчника от ан-

Описание на наръчника

„Официален наръчник на легиона на Мария“ започва с едно обръщение на светия папа Йоан-Павел II към група италиански легионери, направено на 30 октомври 1982 г. В това свое обръщение Светият отец призовава легионерите да осъществяват поставената си върховна цел - личното освещаване, като бъдат квас сред Божия народ, подпомогани и подкрепяни от Дева Мария. Уместно е поместена в самото начало на наръчника кратка биография на основателя Франк Даф (основал движението през 1921 г.) с негова снимка и е добавена молитва за неговото провъзгласяване за блажен. Самия наръчник можем да разделим на три части: „Духовно ръководство на легиона“, „Организиране на дейността на легиона“ и „Приложения“.

Легионът на Мария черпи своята духовност от Божията Майка, духовността на легиона е Мариината духовност. Дева Мария е тази, която съпровожда читателя от всяка страница на наръчника, като това не се прави с цел да се принизи или обезличи ролята на Христос, а точно обратното - чрез Мария да се подчертае по-силно. Можем да открием прекрасни духовни страници в тази книга - като започнем от главата за „Мистичния дом в Назарет“ - дома на Исус, Йосиф и Мария, един беден, но богат на любов дом, едно семейно огнище. След това можем да преинемем към връзката на легиона с Пресветата Троица - една духовна връзка, която се осъществява чрез Мария, Дъщеря на Отца, Майка на Сина и Храм на Свети Дух. Тя е като учителка на легионерите за общението в живота на Света Троица. След прекрасното съзерцаване на вечната Троица можем да пристъпим към живата връзка на легионерите със Светата Евхаристия. Причастието е център на целия духовен живот и извор на благодатта за вярващата душа. То е истинско богатство за легионера, който е намерил средството за своето освещаване. И понеже Евхаристията ражда Църквата - както ни е учил неведнъж папа Бенедикт XVI, след като се подчертае богатството на Светата евхаристия, жертвата на Исус, духовното ръководство на наръчника ни запознава с връзката на легиона с мистичното Тяло на Исус - Църквата. Всеки легионер в единство с Мария участва в изграждането на мистичното Тяло Христово като жив, деен член на това свято Тяло. Легионерите имат тази специална роля - да водят, утешават и осветляват другите и по този начин да предават живот в мистичното Тяло на Исус, в Църквата, чието сърце е Дева Мария.

Отец Койчо ДИМОВ
(Следва)

Представяне на наръчника на „Легиона на Мария“

Размишления на отец Койчо Димов по повод представянето на „Официален наръчник на Легиона на Мария“

перията, превърнато в идеал на живота им.

Често ние, кръстените, забравяме, че сме миропомазани. Миропомазан означава също утвърден във вярата, запечатан с печата на Свети Дух и призван за най-малко три неща - да свидетелства без страх вярата си; да защитава истинската вяра от лъжата, която иска да я прелъсти; да разпространява вярата си. Като кръстени и миропомазани, като приели в живота си Свети Дух ние ставаме воители Христови, т.е. легионери, които се вписват в мисията на Църквата - да просвещава и прогонва мрака, да воюва със злото, да освещава и спасява. Без борба няма победа, а нашата победа е Кръстът на Исус, нашата победа е спасение и възкресение! Легионерите на Мария, т.е. на Църквата, по особен начин възприели христия-

казала неведнъж, че „всеки има нужда от любов“. Ако чрез молитвата легионерът изпросва от Бог любовта - една прекрасна благодат, с която той става инструмент в Божиите ръце, то с апостолата той отнася тази любов в дома на онзи, който е лишен от нея. Това е все едно да занесеш запалена свещица в един потънал в студ и мрак дом. Посещението на легионера е една запалена свещ, която се поставя да свети и прогонва мрака. Да държим винаги с твърда ръка тази запалена свещ! Да бъде светилникът ни винаги запален в нашата душа! В днешна България, която по думите на Радой Ралин се мята като студено влечуго от едно робство на друго, има толкова много мрак, студенина, фалш. Отчуждението от Бог и от Църквата, безразличието към Спасението и вечния живот в Не-

дислав Томич, днес дякон в Никополската епархия. Той дойде през ранната есен на 2011 г. с апостолско дръзновение да стигне до всяка енория, да срещне всеки свещеник, да пътува в студ и мраз от Бърдарски геран до Малко Търново, но да посети новите групи. И така, с Божията помощ започнаха да се раждат малките групи, президиумите на Легиона на Мария в България. Първият президиум се роди на 3 септември 2011 г. в енория „Свети Йосиф“ в с. Бърдарски геран, последван от президиумите в Трънчовица, Свищов, София, Куклен, село Малчика, Гостиля, Белене. Мога да твърдя, че нашите вярващи приеха присърце това апостолско дело, особено по селата, където се живее в една малка, затворена общност, където всички се познават и това улеснява много апостолата. През три последователни години (2012, 2013 и 2014) проведохме годишната среща „Ацис“ на всички легионери в три различни енории - съответно в Свищов, Бърдарски геран и в София. Благодарни сме за духовната подкрепа и съпричастие на нашите владци, а също и за постоянната помощ и насърчаване от централата в Австрия. Преди време започнахме да кроим и смели планове - като най-важно бе да преведем и на български език наръчника - ръководство на Легио Мария, но гледаме в бъдеще да се открият и нови президиуми, може би и в Пловдивската епархия, да се сформира една или две курии от създадените вече президиуми. Разбира се, пред нас има още много работа, за да бъде Легионът на Мария действателно според изискванията на устава, но се надяваме, че с Божията помощ и подкрепата на Мария, на която е посветен легионът, ще успеем да изградим истинското лице на това движение и в нашето отечество. Голяма и важна стъпка към това е извършеният превод на наръчника от ан-

За много години!

От стр. 1

На 6 януари 2015 г. се навършват 20 години от епископското ръкополагане на монс. Петко Христов за Никополски епископ. То се извърши в папската базилика „Свети Петър“ лично от папа Йоан-Павел II, който ръкоположи 10 епископи, а на нашия владика каза: „Отнеси своя дар сред вярващите, за да могат дълго време потисканите истина и свобода да се утвърдят в страната ви“. Монс. Петко бе съпроводен от 25-членна делегация от България, в която участваха монс. Самуил Джундрин, почетен епископ на Никопол, отците Георги Арлашки, Йо-

сиф Йонков, Игнат Бадов и много вярващи от Северна България.

На 25 януари 1995 г. с тържествена литургия в русенската катедрала новият епископ пое управлението на Никополската епархия, а тържествената интронизация бе на 30 април 1995 г. Оттогава до днес скромният и смирен свещеник от Белене, винаги любезен с вярващите, управлява поверената му епархия за слава на Бог и за спасение на поверените му души. През това благодатно време се откриха нови енории: в Плевен, Габрово, Враца, Видин, град Левски; построиха се нови храмове в Свищов, Плевен, Видин, строи се сега във Враца; обновиха се черквите във Варна, Велико Търново и се ремонтираха почти всички селски храмове и много енорийски домове. Монс. Петко Христов ръкоположи нови свещеници: отец Винченцо ди Клерико, пасио-

нист (19 август 2006 г.) и мирските свещеници: отец Стефан Калапиш (5 май 2007 г.), отец Койчо Димов (18 април 2009 г.), отец Страхил Каваленов (18 април 2009 г.) и дякон Владислав Томич (19 октомври 2013 г.). По примера на Спасителя Христос епископ Петко Христов служи, като носи в тялото си страданията и по този начин подпъхва недостига от скърби Христови в своята плът за Тялото Христово, Което е Църквата (вж. Кол. 1, 24).

По случай 20-годишнината от епископската хиротония на монс. Петко, всички ние отпразвяме благодарствена молитва към Бог и се молим Спасителят на нашите души, Добрият Пастир Христос да води и осветява владиката за много благодатни години!

Честита годишнина, драги монсиньоре!

Отец Койчо ДИМОВ,
енорийски свещеник

8

ИСТИНА
VERITAS

Брой 1 (1494)
януари 2015 г.

Сила

Скъпи братя и сестри, добър ден!

Ние размишлявахме при предишните катехизиси за първите три дара на Свети Дух: мъдрост, разум и съвет. Днес ще размишляваме за това, което прави Господ: Той винаги е в подкрепа на нашата слабост и това го прави чрез специалния дар - дара на силата.

1. Има една притча, разказана от Исус, която ни помага да разберем значението на този дар. Един сеяч излязъл да сее. Не всичкото посяно семе обаче донесло плодове. Едното, което паднало на пътя, било изкълвано от птиците. Другото, което паднало върху каменната почва или сред тръни, покълнало, но скоро изсъхнало от слънцето или било зададено от тръните. Само онова, което паднало на добра почва, могло да расте и да дава плодове (срв. Мк. 4, 3-9 // Мт. 13, 3-9 // Лк. 8, 4-8). Както сам Исус обяснява на учениците Си, този сеяч е Отец, Който щедро сее семената на Своето слово. Семето обаче често се сблъсква със сухотата на нашите сърца и дори когато е прието, рискува да остане стерилно, да не донесе плод. С дара на силата обаче Свети Дух освобождава почвата на нашето сърце, освобождава го от дрямката, от несигурността и от всички страхове, които могат да го спрат, така че Словото на Бог да бъде приложено в практиката по достоверен и радостен начин. Това е една истинска помощ. Този дар на могъщество ни дава сила и ни освобождава от толкова много пречки.

2. Има понякога трудни моменти и извънредни ситуации, в които дарът на силата се проявява по изключителен начин. Такива са случаите на онези, които са изправени пред особено тежки и болезнени преживявания, обръкващи техния живот и този на техните близки. Църквата е пълна с блестящи свидетелства на толкова много братя и сестри, които не се поколебаха да дадат живота си, за да останат верни на Господ и на Неговото Евангелие. Дори днес има множество християни в различни части на света, които продължават да свидетелстват вярата си с дълбоко убеждение и спокойствие и устояват даже когато знаят, че за това може да заплатят най-висока цена. Ние също - всички ние познаваме хора, които

са преживели трудни ситуации и много болка. Нека помислим за тези мъже и жени, които водят тежък живот, които се борят за издръжката на семейството, за образованието на децата... Те правят всичко това, защото с тях е Духът на силата, Който им помага. Колко мъже и жени - ние не знаем имената им - са пример за нашия народ, за нашата Църква, защото са силни - силни в живота си, в семейството си, в работата си, във вратата си... Тези братя и сестри са светци, светци във всекидневния си живот, светци, неизпъквачи между нас. Те именно притежават дара сила, за да изпълняват своите задължения на бащи, на майки, на братя, на сестри, на граждани... И те са толкова много! Ние благодарим на Господ за тези християни, които притежават скрита святост. Свети Дух е Този, Когото те носят в себе си и Който ги води напред! Добре би било да се замислим покрай тези хора - щом те правят всичко това, щом те могат да го направят, защо и ние да не можем да го сторим? И ще бъде само за наше добро да молим Господ да ни даде дара на силата.

3. Не бива да мислим, че дарът на силата е необходим само в изключителни случаи или ситуации. Този дар трябва да съставлява основата на нашето съществуване като християни в обикновеността на нашето всекидневие. Както казах, във всички дни на ежедневието живот трябва да бъдем силни, имаме нужда от тази сила, за да укрепим живота си, за да укрепваме нашето семейство, нашата вяра. Апостол Павел казва нещо, което е добре да чуем: „Всичко мога чрез Исуса Христа, Който ме укрепява“ (Фил. 4, 13). Когато сме изправени пред трудностите на всекидневието, не забравяйте това: „Всичко мога чрез Исуса Христа, Който ме укрепява.“ Господ дава сила винаги, Той няма да ни лиши от нея. Господ не ни изпитва повече от това, което можем да понесем. Той е винаги с нас. „Всичко мога чрез Исуса Христа, Който ме укрепява.“

Скъпи приятели, понякога може да се изкушим да ни обземе мързел или по-лошо - униние, особено когато сме изправени пред изпитанията на живота. В тези случаи не губете кураж; нека просим Свети Дух с дара на силата да издигне сърцата ни и да даде нова сила и ентузиазъм в нашия живот и в нашето следване на Исус.

Генерална аудиенция,
площад „Свети Петър“,
14 май 2014 г.

Как ние в „Каритас“ - София, се грижим за старите и болни хора

„Аз няма да умра от глад, моето момиче, ще умра от самота.“ Това са думи на една от жените, за които се грижим чрез програмата „Домашни грижи“. В домовете на повечето стари хора, които посещаваме, са най-честите гости. Причините са няколко: семействата им живеят твърде далеч или не успяват да се грижат за тях, или изобщо нямат семейства; не разполагат с достатъчно средства да си позволят личен асистент, необходимите медикаменти и грижи за здравето, както и нормален социален живот. Държавата е оставила техния живот в ръцете на добрите хора наоколо, милосърдни организации или на произвола на съдбата.

Повече от 10 години се стремим да променим това.

Екипите на „Домашни грижи“ на „Каритас“ - София, се грижат за около 200 стари болни и самотни хора в София, Пловдив, Малко Търново (и две околни села) и Бургас. В Пловдив и Бургас поддържаме и дневни центрове за стари хора.

Медицинска сестра и социален асистент посещават пациентите по график в собствените им домове в зависимост от състоянието и нуждите на всеки човек. В Пловдив и Покрован социалните асистенти носят и топла храна по домовете на старите хора. Благодарение на медицинските сестри в екипите старите хора получават специализирани медицински грижи в собствения си дом - превръзки, инжекции, обработка на рани, вземане на кръв, които близките и други домашни помощници не биха могли да извършат. Социалният асистент помага при справянето с личния тоалет, раздвижващи разходки, съдействие при връзка с лични лекари, специалисти и различни институции. Медицинската сестра и социалният асистент работят в екип, като взаимно се допълват в натоварения и непредвидим график.

Но „Домашни грижи“ не е само предоставяне на професионална медицинска и социална грижа. Ние сме водени от християнското отношение към ближния. За нас хората, на които помагаме, не са просто статистически клиенти, а наши братя и сестри, на които даряваме любов.

За последните 10 години „Домашни грижи“ се утвърди

като изключително успешен модел за грижа за старите хора в собствените им домове - там, където те се чувстват най-добре. За съжаление въпреки многобройните желаещи местата в програмата са ограничени и поради това с приоритет са хората в най-тежко състояние.

За да се грижим за някой ваш роднина или познат, той трябва да отговаря на определени критерии: ниски доходи и сериозни здравословни проблеми, които обаче позволяват почасова грижа. Приемаме хора, които не могат да се грижат сами за себе си и за своето домакинство, които живеят изолирано и са с ограничен достъп до социални услуги. От значение е и дали към момента екипите ни обслужват конкретен район на населеното място и дали имат възможност да поемат грижите за още един човек.

Заплащането за посещение е символично и се използва за покриване единствено на транспортните разходи на екипа. За останалите ни разходи разчитаме на дарители.

В началото сключваме договор с всеки човек, за когото ще се грижим, и в него посочваме в какво се изразява нашето задължение като вид грижа и като честота на посещенията. Обикновено времето за посещение е 1 час, но тъй като всеки човек има своите индивидуални нужди, то може да бъде променено по преценка на екипа.

Какво точно правим и как преминава един ден на екипите на „Домашни грижи“ може да разберете от разказа на Гаяла - медицинска сестра от екипа в Пловдив.

„Работя като медицинска сестра почти от старта на програмата в Пловдив - от края на 2013 г. Постепенно хората узнаха за нас и сега, година по-късно, всекидневно ни търсят с молба да поемем нови и нови стари и болни хора. Работата ни се състои предимно в това да се грижим за здравето на хората, които посещаваме. Комбиниране го с доставката на топла храна за някои от хората ни, които са записани в социалната трапезария в Пловдив. Когато се налага, ходим по институции за подаване на документи, при личните лекари за изписване на лекарства, направления за специалисти, настаняваме ги в болници и ежедневно ги посещаваме там, защото ние не само ги обгрижваме, но и ставаме част от тяхното семейство и тяхното всекидневие. Ра-

ботим в екип с Гери - социалния асистент. В момента се грижим за 18 души. Има дни, в които сме при 8-10 души и работният ни ден е 12 ч. Графикът ни се определя от хората, за които се грижим, защото това са стари и болни хора и никога не можеш да предвидиш всичко. Ние знаем в какво състояние ги оставяме, но не знаем в какво състояние ще ги намерим. Звъним им по телефона, за да им напомним да си вземат хапчетата. Ако не вдигнат, независимо коя къде е, хукваме натам. И когато отключваме входната врата, се молим на Бог да не е станало най-лошото.

За съжаление нямаме възможност да поемем всички желаещи, а те са много.

Един от проблемите на възрастните хора са ниските им доходи, но най-големият им проблем е самотата - особено за тези, които са трудно подвижни и на легло. И за съжаление държавата не предлага никаква алтернатива на тези хора. Те нямат дори личен асистент. Имаме трима онкологично болни, които ни потърсиха, защото не можеха да намерят друга, дори и държавна институция, която да разполага с медицинско лице, което в домашна обстановка да извършва назначените манипулации.

Възрастният човек иска да изживее старините си в домашна среда. Ние им предлагаме точно това. Постепенно хората ни допускат до себе си, имат ни доверие, защото им предлагаме не само медицинско обслужване, обгрижване, но им даваме и топлина и човешко разбиране. Плачем заедно с тях, когато ги боли, и се смеем и радваме заедно с тях. Внасяме в техния дом и духовна храна. Водим отец Петър за Свето причастие при лежачо болните, носим им молитви и проповеди, за да могат и те да са част от църковния живот. Заедно с доброволците организираме и празнуваме рождените им дни и тогава те се чувстват специални и обичани.

И наистина, не се чувствам само като медицинска сестра, а като техен близък. Много е уморително и тежко понякога, но се зареждам, когато видя например радостта в очите на леля Емилия, когато я занесем едно цвете или клонче с есенни листа, как засиява. Тя е прикована на легло от две години и половина. Едно цвете - нещо толкова обикновено за нас и нещо толкова важно за човека, който няма възможност да излезе и да го види.

След всичко това забравяме, че сме минали десетки километри в жегата, дъжд, сняг и се чувстваме удовлетворени и горди от това, което вършим, от това, че сме част от голямото семейство на „Каритас“.

Виктория ГОЦЕВА,
„Каритас“ - София

Пакистан Религиозни лидери настояват за поправки в закона за богохулството

Необходимо е спешно да се коригира и подобри законът за богохулството, за да се възпрепятстват злоупотребата и манипулацията с него. Това посочиха на среща в Лакхор пакистанските духовни водачи и учени мюсюлмани, християни, индуисти и сикхи. Срещата бе организирана от интернет мрежата за „Мир и хармония в Пакистан“ в сътрудничество с Католическия съвет за междурелигиозен

диалог и икуменизъм, Съвета на пакистанските улеми и форума „Инициативи за обединени религии“.

От името на всички организации председателят на Католическия съвет за междурелигиозен диалог и икуменизъм Жаваид Уилям представи искане към правителството, в което се настоява да бъде наредено официалната регистрация на обвинение за богохулство да бъде направена един-

ствено от висшестоящ служител на полицията с ранг не по-малък от подполковник и да гарантира охраната - до завършването на разследването, както на обвинителя, така и на обвинения. С тази мярка трябва да се избегнат злоупотребите със закона заради лични спорове. Освен това междурелигиозната асамблея настоява всички случаи за богохулство да бъдат разглеждани от висши съдилища и ако обви-

ненията са фалшиви, обвинителят да бъде строго наказан.

На срещата участниците припомниха, че сред 1170 случаи на богохулство, регистрирани в Пакистан през последните 60 години - половината срещу мюсюлмани, а другата половина срещу вярващи от други религии - Асия Биби е единствената жена, осъдена на смърт с обвинение за богохулство.

Нашият отец Антон

България е оцелявала през вековете благодарение на своята християнска вяра - православна и католическа.

След 9 септември 1944 г. комунистическата партия пое управлението на страната. Комунистическата идеология бе несъвместима с вярата в Бог. През този период бяха грубо нарушени религиозните свободи на хората. Религиозните семейства бяха лишени от участие в обществено-политическия живот в държавата. По това време особено пострада Католическата църква.

Аз съм кръстен в католическата църква в моето родно село Студена, общ. Свиленград, на 18 април 1929 г. Получих добро религиозно възпитание в семейството си. До пълнолетие ходех на църква, едва не ме изключиха от гимназията.

Точно от онова време запомних една мисъл на моя изповедник отец Стефан Гочев, който не е между живите: „Този, който има вяра в Бог дори колкото едно просено зрънце, ще спаси душата си.“

Моят живот в работата и като пенсионер бе твърде мобилен, поради което се откъснах от Църквата в продължение на 56 години. Освен това забраната опустоши много човешки съдби.

След като се завърнах окончателно в Ямбол, потърсих моята Църква през 2005 г. Първоначално пристъпах плахо в Божия храм. Не знаех как да се държа.

Благодарен съм на отец Антон, който ме прие и търпеливо ме подготвяше за участие в богослужението. Сега се чувствам отлично и съм щастлив, че отново мога да укрепвам вярата си в „Отче наш“.

С това предисловие искам да навляза в същността на въпроса - отношението ни към нашия отец Антон, към неговото битие.

По време на литургии, проповеди и изповеди отец Антон ни въвежда в ситуация, в която изпадаме в размишление - къде се намираме по дългия път на спасението. Ние приемаме отец Антон като връзката между нас и Небето. И той търпеливо ни подготвя за тази връзка. Ние, енорияшите, обикнахме отец Антон. Когато е в отпуск, чакаме с нетърпение кога ще се завърне.

Тази година на Димитровден след литургията той обяви, че ще отсъства за неопределено време и не знае кога ще се върне. Това всички много ни разтревожи. След тази внезапна раздяла по логичен път разбрахме, че неограниченото време значи - завинаги.

Отец Антон работеше в труден район на страната. Той провеждаше богослужения в три църкви - в Ямбол, в с. Правдино и в с. Присадец. Двете села са отдалечени на

над 30 км. Зиме и лете той не жалеше сили да проповядва Словото Божие.

Нашият свещеник освен подготовката на духовник притежава и талант на проектант и строител. Той реставрира черквата в с. Правдино и пристройката към нея със зала и обслужващи помещения. Това я прави удобна за обучение и трапезария. Този красив храм в близост до природата трябва да се превърне в център за пост и молитва.

Отец Антон направи подобрения и в ямболската църква. Измазването и изографисването на лицевата й фасада респектира преминаващите край нея.

Отчето е много добър и сътратдателен човек. Когато енорияшите са изпаднали в беда, ходи по домове и болници - да помага при нужда.

Ние много добре съзнаваме, че той не може да остане завинаги при нас. И той има право да се прибере при своето семейство и родина. Но нашето желание беше да се разделим с благодарност и добри пожелания.

Защо? Защо стана така? Та ние не се разделяме с някакъв непознат работник, а с един образец свещеник и човек, който заслужи нашето внимание и уважение.

В случая ние всички сме виновни...

И така, братя и сестри, осиротяхме и няма кога да очакваме...

Димитър ДАНАКОВ

Каиро Конференция за исляма и тероризма в богословския университет „Ал Азхар“

Екстремисткият такфиризм (една от първите екстремистки джихадистки групировки в Египет), който оправдава насилническите и терористичните прояви с цитати от Корана, е „изопачаване на ислямската религия“, а джихадистките фракции вършат „варварски престъпления, които прикриват под формата на тази свещена религия с даване на наименования като „Ислямска държава“, за да разпространяват своя фалшив ислям“.

Радикално и безапелационно е осъждането и отричането на ислямския фанатизъм, изразено от Великия имам на университета „Ал Азхар“ Ахмед ал-Тайеб при откриване на Международната конференция, организирана в седалището на университета в Каиро. „Ал Азхар“ се счита за най-важния богословски център на сунитския ислям, а срещата е размисъл върху въпроса за връзката между ислямския свят и екстремизма с ислямистки окраски.

По информация на агенция Фидес в конференцията участват 700 учени и представители на политически, социални и религиозни институции, включително и някои лидери на западните християнски об-

щности, идващи от 120 държави. В изказването си Великият имам уточни, че всяка терористична идеология, която се оправдава с позоваване на исляма, се основава на едно изопачено и манипулирано разбиране на текста на Корана. Той съобщи, че в програмата на университета е включено разглеждането на това явление, което е разрушително за самия ислям, чрез провеждане на лекции, които да оборалят и преустановят манипулациите с Корана.

На срещата се изказа и коптският православен патриарх Тавардрос II, който изтъкна, че насилието и тероризмът, практикувани от ислямистките фракции, са несъвместими с учението на Корана, тъй като ислямът е религия на толерантността.

Такфиризмът е сектантско движение на „Ал Такфир уал Хиджра“ - една от първите екстремистки джихадистки групировки в Египет, основана през 60-те години от Шукри Мостафа. Последователите на „Такфир уал Хиджра“, наричани такфири, водят потаен, изолиран начин на живот, в който всичко и всички, които не отговарят на ограниченото им тълкуване на Корана, се смятат за еретици.

10 ИСТИНА
VERITAS
Брой 1 (1494)
януари 2015 г.

Две книги за Исус Христос

Напоследък вниманието на религиозно-културната общественост бе привлечено от две книги, посветени на Исус Христос.

В „Свидетели на тайната“ (Разследване на Христовите реликви) полските автори Гжегож Гурни и Януш Рошикон ни запознават с научно потвърдени факти на достъпен език с всички реликви, свързани с палионните събития и разпъването на Христос. Книгата грабва читателя не само с богатата си фактология и прекрасни илюстрации, а и с дълбокото съпричастие на авторите към събитията, случили се преди близо 2000 години в Йерусалим. За да поднесат на аудиторията толкова ясно и живо целия материал, авторите на книгата са обиколили и видели на място всички свети реликви, разговаряли са с учени, които ги изследват. Едновременно поклонници, но повече журналисти - както самите споделят в предговора - те правят констатация, че от реликвите са привлечени много повече учени, отколкото религиозни поклонници. Става ясно, че подобни изследвания имат интердисциплинарен научен характер. Артефактите са анализирани от известни специалисти от различни страни в света - историци, археолози, филолози, библисти, физици, химици, биолози, анатоми, съдебни медици, оптици и т.н. Разбира се, все още някои страни от обяснението за възникването на тези реликви остават тайна за науката и все

пак нейният колосален напредък от времето на Средновековието помага за осветляването на много скрити досега въпроси, свързани с Христовите реликви.

В един пролог и 11 последващи глави са описани подробно тези реликви, тяхното пътуване във времето и пространството, местата, където се съхраняват днес, и хората, които са се погрижили да ги запазят, за да станат те достояние и сигурни свидетелства за вярващите. Книгата започва с глава, посветена на „Торинската плащаница“, последвана от главите за „Светия кръст“, „Светите гвоздеи“, „Сударioniът от Овидео“ (кърпата, с която е била обвита главата на мъртвия Христос), „Хитонът от Аржантъой“, „Туниката от Трир“, „Кърпата от Манопело“ (кърпата на света Вероника), „Стълбът на бичуването“, „Тръненият венец“, „Копието, сандалите и повивките“ и „Лобното място - Голгота и празният гроб“. В края на книгата е публикуван ценен календар, в който читателят може да види и състави датирането на събитията в години, свързани с ценните свети реликви, а в речник на чуждите термини, употребени в текста, се дава преводът им на български.

Книгата е издание на издателство „Комунистас“ в превод на Вяра Малджиева и Ирена Леонова-Файнер. Това е ценна творба с тематика, която се появява за пръв път на българския книжен пазар. Интересна е както за вярващи християни от

различните конфесии, така и за привърженици на други религии, а и за убедени атеисти.

Другата книга за Исус Христос е „Практиката да обичаме Исус“ - пак на издателство „Комунистас“. Авторът ѝ е известният свети Алфонс Мария де Лигуори, на български е преведена от Нина Билева, под богословската редакция на архимандрит Благовест Вангелов. Книгата започва с обширно въведение, което е разделено на три части - и трите от различни автори. То запознава читателя с биографията и творчеството на свети Алфонс, цитира и многобройните издания на „Практиката да обичаме Исус“ от момента на създаването ѝ до днес. Въведението коментира

светеца да говори на душите, желаещи да нагодят житейското си поведение за спечелване на вечното спасение и да вървят по пътя на съвършенството. Алфонс де Лигуори майсторски улавя същността на християнското послание и притежава усещане за реалността, в която живее. Съвременник на Волтер, светецът се противопоставя с произведенията си на еретичните отклонения и различните философии, чието мъдруване отклонява хората от Христовата вяра. Той не е философ или теоретик, занимаващ се с добродетелите на християнския живот, а по-скоро тактик. Той е практичен човек и би искал да посочи на ду-

шите как да победят злото, обичайки Исус.

Книгата се състои от 17 глави, в които във възходяща градация се обяснява пътят на любовта към Христос. Като започва със засвидетелстването на Христовата любов в страданията Му, авторът обяснява как да се уповаваме на Божия Син и нашето задължение да Го обичаме. От петта глава до края всяка третира един от стиховете от 1 Кор. 13, 4-7 на апостол Павел, като авторът изгражда свободно върху основните мисли на апостола практически наставления за моралните изисквания и психическото състояние на душата на вярващия, разбира се, в контекста на етически възприетите норми и теологията на неговото време - XVII-XVIII в. Това не означава, че всички съвети на светеца не биха могли да се следват и днес. Все пак трябва да се има предвид, че сега живеем в едно съвсем различно време, вече твърде отдалечено от епохата на барока¹ - периода на пламенния религиозен екстаз. Но любовта на Божия Син към нас вивопоставя с произведенията си наги ще бъде реална и силна и ние можем да ѝ отговорим, да засвидетелстваме и нашата ответна любов, макар и не дословно придържайки се към начините, указани в книгата.

В края на труда са изложени в резюме добродетелите, които трябва да се практикуват. Освен това ценно е също, че в

книгата са цитирани много мисли на богослови, светци и църковни мислители, които сами са практикували любовта към Исус. Най-често срещаните са на светците Франциск Салски, Йоан Кръстни, Викентий от Паула, Тома Кемпийски, Филип Нери и др. Би било добре обаче в края на книгата да се публикува индекс на имената, срещани в текста, а също и номерата на страниците, където се срещат техните имена, както е световната практика. А защо не и малко по-обширни бележки за дейността или творчеството им.

Книгата ще бъде интересна и полезна за всички вярващи, които се стремят към Христовата любов, а и за тези, които се интересуват от спецификата на развитието на нравственото богословие през XVII-XVIII в.

Майя РАЙКОВА

Бележка:

1. В произведенията на богослови и учени терминът „барок“ се употребява и при въпроси, свързани с Църквата и нейната история. Това е прието, защото в естетиката на изкуството и в религиозното мислене се забелязват общи черти, присъщи на епохата - напр. религиозният екстаз в пиетизма и творчеството на братя Ассам, които творят интериора на бароковите църкви, или пък творбата на Джовани Лоренцо Бернини „Видението на света Тереза“, намираща се в черквата „Санта Мария дела Витория“ в Рим. Подобни сравнения могат да се направят и с музиката. Отричането на употребата на всички термини от историята на изкуството, приложени към църковната история, е неправилно.

Двете ръце

Една майка била на смъртно легло. Повикала момиченцето си да се прости с него, положила върху къдравата му главица двете си ръце, благословила го и издъхнала. Оттогава малкото сираче винаги чувствало върху себе си двете благославящи ръце на своята майка.

Изгубвало ли се нощем в гората, виждало отпреде си двете ръце, които го викали и му посочвали правия път. Когато минавало по тесния мост над дълбоката река, две ръце го подкрепяли изотзад да не падне във водата. Всякога когато искало да извърши нещо, то се обръщало пак към тия тайнствени ръце. Ако те го спирали със знак, моми-

чето знаело, че постъпката е лоша и се пазело от нея, а ако тоя знак бил утвърдителен, то разбирало, че това, що върши, е добро.

Пораснало момичето и станало хубава мома. Дошли годеници от далечни места да я искат за невеста. Но тя не знаела какво да направи. Погледнала пред себе си и пак видяла двете ръце: едната държала венец, а другата - пръстен. И момата разбрала, че това е знак за нейната женитба и се сгодила.

Заживяла тя щастливо със своя мъж. И когато след година трябвало да им се роди детенце, невестата пак видяла през нощта двете ръце, които ѝ подавали малко отроче

- момченце, най-голямата радост за родилката...

Много време се било изминало, откак умряла майката. Тя била в рая. Веднъж Света Богородица се разхождала между праведните души в рая и видяла една душа, облечена в бели дрехи, но без ръце. Тя била тъжна и самотна.

- Защо си останала без ръце, бедна душо? - попитала Света Богородица.

- Моите ръце останаха долу на земята, за да бдят над милото ми чедо - отговорила кротко душата на майката.

Емануил ПОПДИМИТРОВ

11

ИСТИНА
VERITAS

Брой 1 (1494)
януари 2015 г.

Да бъдгат всички едно

Тази причудлива архитектурна композиция е на базиликата на националното светилище на Безскверното зачатие във Вашингтон, окръг Колумбия. Камбанариите и външните форми на този мегахрам дават представа за различните Църкви по света.

Светият престол иска помирение, мир и братство между християни и мюсюлмани

Третата среща на върха между християнски и мюсюлмански лидери, която се проведе от 2 до 4 декември във Ватикан, се характеризира с „взаимно уважение, откритост и взаимно изслушване, което е послание за помирение, мир и братско отношение, от които се нуждае съвременният свят“. Това се чете в комунике на Светия престол, разпространено след срещата, която премина под мотото „Християни и мюсюлмани: вярващи в обществото“.

Католическата делегация бе водена от кардинал Жан-Луи Торан, председател на Папския съвет за междурелигиозен диалог, а сунитската делегация - от йорданския принц Хасан Бин Талал. Ръководител на англиканската делегация бе монс. Джон Кейн, консултант за междурелигиозния диалог в националната катедрала във Вашингтон, а аятолах Са-

йед Мустафа Дамад, директор по ислямските изследвания към Иранската академията на науките, бе водач на шиитската делегация. Сред почетните гости на срещата бяха православният митрополит Емануил - представител на Вселенската и Константинополската патриаршия, и равинът Абрахам Шкорка от Буенос Айрес.

Делегациите бяха приети на 3 декември от папа Франциск, който благодари на участниците за тяхната работа, което „помага за разбирателството между християни и мюсюлмани и особено за мира. Това е пътят към мира - диалогът“, подчерта папа Бергольо.

Четвъртата среща на върха между мюсюлмани и християни е предвидено да се проведе в Техеран през 2016 г.

ЧАСТ ТРЕТА Животът в Христос

Раздел първи Призванието на човека:

Живот в Духа

Първа глава

Достойнството на човешката личност

Член 2

Нашето призвание за блаженство

III. Християнското блаженство

1723 Обещаното блаженство ни изправя пред решителен морален избор. То ни призовава да очистим сърцето си от лошите влечения и да търсим преди всичко Божията любов. То ни учи, че истинското щастие се състои не в богатството или в благоденствието, нито в човешката слава или власт, нито в някоя човешка дейност, колкото и полезна да е тя - като науката, техниката и изкуството - нито в някое създание, но само в Бог, извор на всяко благо и любов: „Богатството е големият кумир на нашето време; на него именно инстинктивно отдава почит множеството, цялата човешка маса. Хората измерват щастиято според богатството и според богатството те измерват славата. ... Всичко това идва от убеждението, че с богатството може да се постигне всичко. Богатството е един от идолите на деня, а другият е славата... Славата, фактът да си известен, да вдига шум около себе си в света се счита сама по себе си като върховно благо, тя също е обект на истинско обожаване. Тя би могла да се нарече злободневна слава“ (IOANNES HENRICUS NEWMAN, Discourses addressed to Mixed Congregations, 5 [Saintliness the Standard of Christian Principle] (Westminster 1966) p. 89-91).

1724 Десетте Божии заповеди, Нагорната проповед, апостолската катехеза ни очертават пътищата, които водят в Небесното царство. Ние отиваме там стъпка по стъпка, с нашите всекидневни дела, подкрепяни от благодатта на Светия Дух. Обогадени от словото на Христос, ние бавно принасяме плодове в Църквата за Слава на Бога (Вж. Мат. 13, 3-23).

Накратко

1725 Блаженствата възобновяват и изпълняват Божите обещания от времето на Авраам, насочвайки към Небесното царство. Те отговарят на желанието за щастие, което Бог постави в човешкото сърце.

1726 Блаженствата ни показват крайната цел, към която Бог ни зове: Царството, лицезрението на Бога, участието в Божията природа, вечния живот, богоосиновлението и мира в Бога.

1727 Блаженството във вечния живот е безвъзмезден Божий дар, То е свръхестествено както благодатта, която води към него.

1728 Блаженствата ни изправят пред решителен избор, засягащ земните блага. Те очистват сърцето ни, за да се научим да обичаме Бога над всичко.

1729 Небесното блаженство определя критериите, за да се отсъди как да се употребяват земните блага съобразно Божия закон.

Член 3

Човешката свобода

1730 Бог създаде човека разумен, дарявайки го с достойнството на личност, надарена с инициативност и с владееене на постъпките си. „Бог и го остави в ръцете на произволения му“ (Сир. 15, 14), за да може той самият да търси своя Създател и приобщавайки се свободно към Него, да достигне до пълното и блажено съвършенство“ (CONCILIUM VATICANUM II, Const. past. Gaudium et spes, 17: AAS 58 (1966) 1037).

Човек е разумен и в това той е Божие подобие, сътворен свободен и господар на делата си (SANCTUS IRENAEUS LUGDUNENSIS, Adversus haereses 4, 4, 3: SC 100, 424 (PG 7, 983)).

I. Свобода и отговорност

1731 Свободата е власт, вкоренена в разума и волята да действа или да не действа, да прави това или онова, да извършва съзнателни постъпки. Чрез свободния избор всеки разполага със себе си. Свободата в човека е една сила за израстване и за узряване в истината и в добротата. Свободата достига до съвършенството, когато е насочена към Бога - нашето блаженство.

1732 Докато тя все още не се е определила окончателно в своето върховно благо, което е Бог, свободата съдържа в себе си възможността да избира между доброто и злото. Следователно, да се издига до съвършенство или да пада и да греша. Тя определя чисто човешките постъпки. Тя става източник за похвала или укор, за заслуга или провинение.

1733 Колкото повече човек прави добро, толкова по-свободен той става. Няма истинската свобода освен в служба на доброто и на справедливостта. Изборът на непослушанието и злото е злоупотреба със свободата и води до робството на греха (Вж. Рим. 6, 17).

Израел Католически свещеник е удостоен с признанието „Праведник сред народите“

Израелският музей - институт на холокоста „Яд Вашем“, връчи признанието „Праведник сред народите“ на католическия свещеник Йоаким Карейра, ректор на Папския португалски колеж в Рим в периода от 1940 до 1954 г., изложил живота си на риск, за да спаси евреите от нацисткото безумие. Роден през 1908 г. в

градче близо до светилището във Фатима, Карейра е ръкоположен за свещеник през 1931 г. През 1940 г. отива в Рим. От септември 1943 г. той оказва гостоприемство в сградата на Португалския колеж на най-малко 40 преследвани от нацистите евреи.

Ирак Джихагистите превръщат черквите в затвори

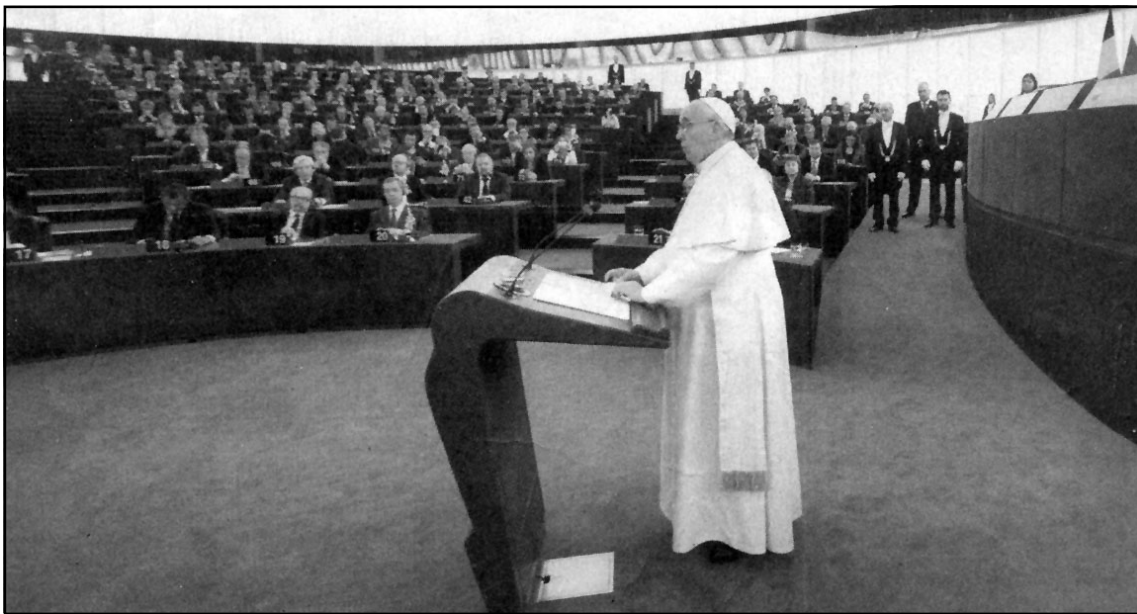
Джихагистите от „Ислямска държава“ са превърнали някои черкви в иракския град Мосул в затвор. По информация на местни източници, цитирани от информационния сайт www.ankawa.com, през последните дни задържани хора с превързани очи и с безлезници са били откарани в древната халдейска черква „Непорочно зачатие на Дева Мария“ след взривяването

на затвора в Бадуш. Агенция Фидес съобщава, че и манастирът „Свети Георги“, който принадлежи на халдейския орден „Света Ормисида“, е превърнат в женски затвор. В Мосул през ноември джихагистите милиции нанесоха непоправими щети на окупирания от тях и използван като убежище и логистична база манастир на халдейските сестри на „Пресветото

Сърце“. Пълномощникът на халдейския орден „Света Ормисида“ Ребвар Аудиш База съобщава, че „джихагистите от ИД са окупирани храмове, включително и най-древните“. Затова към всички тревоги се прибавя и новото безпокойство, че евентуална военна офанзива за освобождение на Мосул би могла да превърне черквите в цели за нападение.

Папа Франциск пред Европейския парламент

На 25 ноември 2014 г. папа Франциск посети Европейския парламент в Страсбург (Франция), където бе посрещнат от всички 751 депутати, станали прави. В знак на протест срещу тази визита 30 депутати социалисти демонстративно напуснаха залата и местата им останаха празни. Няколко депутати социалдемократи държаха плакати в цветовете на небесната дъга - в защита на хомосексуалистите. Цялото 20-минутно слово на папата премина почти в критичен тон с неодобрителни и дори негативни оценки за целия Европейски съюз. Той посочи неподправения, истински образ на Европа, която е загубила своята визия

- вътрешно просветление и идентичност: „В много сфери се наблюдава отчаяние, малодушие, унилоост на една Европа - уморена и остаряла, станала безжизнена и неплодотворна. Папата призова европейските граждани да възстановят „онази духовна и интелектуална младост, която да възроди Европа в нейните първоначални оригинални и самобитни ценности и религиозни корени в християнството“. Светият отец бе изслушан с голям интерес и често бе прекъсван с аплодисменти. Той произнесе речта си на същия пулт, използван от свети папа Йоан Павел II пред евродепутатите преди 26 години - на 11 октомври 1988 г.

Накрая председателят на Европейския парламент социалистът Мартин Шулц сърдечно благодари на папа Франциск и евродепутатите го изпратиха с овации.

Петър КОЧУМОВ

12 ИСТИНА
VERITAS
Брой 1 (1494)
януари 2015 г.

На 11 и 12 октомври 2014 г. в баварския град Айхщет, Германия, се състояха тържества по повод на 450-годишнината от основаването на семинарията в този град и тази епархия. Тази семинария е най-дълго просъществувала и действаща семинария, а с това и най-старата в света.

ПРЕДИСТОРИЯ

Всъщност най-първата семинария, документално регистрирана на 26 януари 1564 г., е тази в Ларино, Кампобасо, Италия, която отдава не съществува.

Друга, която е открита месеци по-късно, е тази в Риети, също в Италия, на 4 юни 1564 г., но е закрит през 1974 г.

И много, много други, за които няма да говорим сега.

Защо е бил този бум на семинарии?

От 13 декември 1545 г. до 4 декември 1563 г. в град Тренто, Северна Италия, се е състоял вселенският събор на Римокатолическата църква, продължил с прекъсвания и организиран като реакция на Реформацията. С този събор се прави реформа в Католическата църква (Контрареформа), която е реакция на учението на Калвин и Лутер (Протестантска реформа). Съборът е бил председателстван от трима поредни папи: Павел III, Юлий III и Пий IV. На 15 юли 1563 г. XXIII сесия на събора издава декрета „Cum adolescentium aetas“ - едно епохално решение, с което се установява издигането на семинарии във всяка епархия като официален център за формиране и духовна грижа за бъдещите свещеници. Този документ е паметен в историята на Църквата.

История, която ни свързва

ДНЕС

И така, тази семинария в Айхщет е останала единствена от онова време и днес още е действаща. Collegium Willibaldinum - това е името на семинарията. „Вилибалдинум“, защото свети Вилибалд (741-787) е първият епископ и покровител на епархията, чийто гроб се намира в катедралата. Днес в семинарията учат около 25 студенти, идващи от съседни епархии и различни страни. Ректор е отец Кристоф Вьолфе.

От 1 септември 1998 г. под същия покрив е намерила убежище и Източната семинария. И в нея учат богослови от най-различни места на света. Фактът, че самият ректор Александър Петринко е украинец, вече дава отговор на други въпроси.

Юбилей като юбилей, винаги с нещо по-най... Но това, което може да трогне нас, е един друг факт.

Преди време бях прочел в книгата на проф. Светлозар Елдъров „Униатството в съдбата на България, 1994“ (стр. 79), че отец д-р Йероним Стамов е учил в Айхщет. През лятото на 2014 г. ректорът на семинарията и един свещеник минаха през София и от дума на дума стигнахме на темата, че този наш свещеник е учил в този град преди близо един век. Отец ректорът ме покани и с удоволствие отидох и участвах в тържествата, но и с тайната надежда да открия нещо за отец Стамов. Не знам защо, но много често някои неща

стават съвсем по Божие провидение, ми се струва. Пристигнах, дадох ми ключ от стаята, заведоха ме до нея, и... за моя най-голяма изненада стаята се казваше... „Свети Йероним“!

Архиви като такива от онова време няма, но има издадени годишници на студентите от всяка година. Това което ми попадна, не ме изненада съвсем.

„Jahres-Bericht über das Bischofliche Lizeum zu Eichstätt für das Studienjahr 1916/17. Eichstätt 1917“.

Повече ме изненада следният списък, намиращ се на стр. 9. А там пише следното:

Живеещи, които следват отчасти философия, отчасти богословие:

Аров Петър, роден 11 октомври 1889, Пловдив, България
Карагъзов Антон, роден 16 май 1889, Калъчли (дн. кв. Генерал Николаево на гр. Раковски - б.р.), България

Марков Антон, роден 12 август 1888, Салалия (дн. с. Борец), България

Митков Борис, роден 15 януари 1887, Соуджак (дн. с. Студена, Свиленградско), България

Стамов Йероним, роден 5 ноември 1888, Гевгелия, Македония

Станев Тобия, роден 11 ноември 1889, Хамбарлия (дн. с. Житница), България

Чикичев Иван, роден 24 август 1882, Кукуш, Македония
7-те български свещеници принадлежат като съжителители на епископската свещеничес-

ка семинария. Господин Митков Борис на 8 май 1917 отпътува за родината си.

Към името на отец Стамов има забележка „1“, изписана на ръка, а в долното бяло поле на страницата се вижда нечетлив текст. Все пак ясно може да се види изписано „München“. Тази забележка вероятно донякъде обяснява факта, че отец д-р Стамов е продължил учението си още 4 години и е защитил докторат по философия в Мюнхен. Другите свещеници, най-вероятно след едногодишния си престой и учение, са се върнали веднага в България.

И още един факт, свързан с град Айхщет.

Там е служил отец Андрей Търновалийски, капуцин. Представяме отец Андрей в спомени на негови събратя.

„Отец д-р Андрей Търновалийски, роден в Ген. Николаево на 2 септември 1923 г. - починал в Мюнхен на 10 януари 1988 г.

Франц Търновалийски, четирнадесетгодишен отива от България в Салерно; през 1943 г. влиза в капуцинския орден и получава монашеското име Андрей. Свещеническото ръкоположение получава в Бриксен (Бресаноне, Южен Тирол, Северна Италия - б.р.) на 29 юни 1950 г. След кратка пастирска

дейност в Клаузен (Кюза) отец Андрей преподава 10 години в лицей в манастира в Щерцинг (Випитено) и Брунек (Брунико). През 1967 г. в Папския източен институт в Рим той защитава докторска степен по източно канонично право. От 1968 г. е на товарен с пастирска грижа за сънародниците си в Германия, за мнозина той е много добър помощник в различни нужди.

Разболявайки се от тежка форма на диабет, отец Андрей трябва много да страда през последните няколко години от живота си. Двата крака трябва да бъдат ампутирани, а също загубва малко по малко и зрението си. Но и от инвалидната си колелка той не престава да се труди.

С християнско търпение понася всички тези изпитания.

Отец Андрей винаги е имал желанието един ден да може да има грижа за душите в собствената си страна. Но политическата ситуация не позволява и той трябва да стои далеч от дома си. Сега той

може у Бог да намери една нова родина!“
Разбира се, всичко това заслужава да се проучи още по-подробно и ако някой знае и може да допълни кой и каква е била причината тази група да замине за Германия, ще бъде само едно богатство за историята, свързваща Католическата църква в България с германския град Айхщет!
Отец Благовест ВАНГЕЛОВ

